

ФРЕДЕРИК ПОЛ, ФРЕДЕРИК АРНОЛД КАМЕР-МЛАДШИ КОГАТО ВРЕМЕТО ПОЛУДЯ

Превод от английски: Красномир Крачунов, 1992

chitanka.info

БЛИЗНАК ОТ ДРУГОТО ВРЕМЕ

— Аз те търсих много дълго — произнесе непознатият.

Уеб Хилдрът затвори вратата зад себе си, тръгна към креслото, седна в него и напрегнато се вгледа в човека, който се криеше в полумрака. Уеб се протегна към ключа, но непознатият размаха ръце и го помоли:

— Не включвай ярката светлина.

— Как попадна тук — поинтересува се Уеб.

— Във всеки случай не през вратата — отговори непознатият и направи такъв забавен жест с показалеца, сякаш свиваше рамене. — Доколкото се досещам, това устройство се нарича... ключалка, нали? ... Та именно тя не е препятствие за мене. Просто се оказах тук. Тебе те нямаше и аз те изчаках.

Стопанинът имаше от какво да се обърка. Макар че беше доста по-голям и явно по-силен, безпокойството, което го беше обхванало, не бързаше да го напусне. Дребосъкът, който се беше намъкнал в жилището му, изглеждаше нелепо — атлазени шорти, фланелка с къси ръкави, въобще като постоянен посетител на бермудския плаж. Само че къде ти тук пясъци... Хилдрът със съжаление си спомни, че трофейният пистолет беше скрит вътре в спалнята...

— Казвам се Рон Дайнин.

— Не познавам човек с такова име — отсече Уеб. — Какво ти е нужно?

Рон Дайнин се усмихна и повтори интересното движение с пръста си.

— Представи си просто, че много съм искал да се срещна с тебе.

— Дотук добре. Аз съм пред теб. Какво следва?

Неканеният гост се настани на табуретката. Едва сега пролича напълно колко е нисък.

— Точно такъв си те представях — каза Дайнин и съвсем бащински се усмихна на Хилдрът.

— Гледай ти! — учуди се Уеб. — Мен ли?

— Разбира се, че теб — отговори Рон и радостно се усмихна, — носиш странни дрехи и гласът ти е доста груб. Но най-важното — приликата е къде-къде по-силна, отколкото се надявах.

— Хей, ти! По-внимателно! — възмути се Уеб. — Тези дрехи струват цели шестдесет долара и после — за каква прилика непрекъснато дрънкаш?

— Нима ти още не си забелязал? — удиви се Дайнин. — Ти изглежда виждаш зле в тъмнината, нали? — той се замисли. — Е, включи тогава светлината, но, моля те, съвсем за малко.

Уеб завъртя ключа на лампата и веднага погледна госта си — очите му бяха здраво стиснати.

Та, за каква прилика говориш? — продължи да настоява Уеб. — Всичко, което виждам, е... — той се запъна и изумено се втренчи в събеседника си. — Боже господи! — почти извика. — Та ние си приличаме като две капки вода!

— Светлината... — примоли се Рон и закри с длани здраво стиснатите си очи. — Моля те, светлината...

Уеб веднага изпълни молбата.

Ужасно усещане — обясни Дайнин, след като въздъхна с облекчение. — Повече от година не съм попадал на такава силна светлина, а тогава... да, тогава бях почти здрав.

— Искаш да кажеш, че светлината ти вреди?

— Точно така — отговори Рон. — Нокталопия — страх от светлината, струва ми се така я наричате. Ние ѝ казваме просто Недъга.

Аз трябва да знам всичко — поиска Уеб. — Разказвай! Откъде дойде?

— Не казвай откъде, а откога — усмихна се Рон. — Ти се намираш в Хиляда Деветстотин Четиридесет и Девета. Аз дойдох от Три Хиляди Петстотин и Четвърта. След като ме налегна Недъга, трябваше да ме подложат на евтаназия, но аз не исках да умирам, откраднах Хрончо и... ето ме при тебе. Мечтаех да те видя, откакто узнах за твоето съществуване.

— Надявам се, че не се шегуваш — възкликна Хилдрът — Впрочем какви ти шегички. Какво е това „Хрончо“?

— Машината, с която пристигнах. Тя е в съседната стая.

— Извинявай, трябва да погледна... — каза Уеб, скочи рязко от мястото си, но на вратата замря като вкаменен. Кухнята му бе изпълнена почти изцяло от някаква голяма „круша“, която проблясваше в полумрака.

— Това ли е машината на времето? — попита Уеб, без да посмее да пристъпи прага. — Истинска машина на времето?

— Да — отговори Рон, — наричаме я Хрончо.

Уеб искрено се възхити на удивителното устройство, което в неговата кухничка приличаше на огромен скъпоценен камък и съвсем не ѝ подходеше.

— Трябва веднага да я махнем от тука — разтревожено извика Хилдрът. — Зданието е старо и няма да издържи тежестта на тази...

— Глупости! — възрази Рон и се промъкна през вратата край Уеб, спря до машината, вдигна ръка, допря длан до корпуса и лекичко спусна Хрончо на пода.

Уеб буквално опули очи.

— Тя просто плава — объркано установи той и запита: — С твърд хелий ли е заредена?

Сега бе ред на Дайнин да се удиви.

— Ха, излиза, че ти знаеш за Хрончо? Вътре наистина има твърд хелий. Бобините са направени от него — така се намалява съпротивлението. А лекият е за антигравитация.

— Достатъчно, достатъчно! — замоли се Уеб. — Все едно, не разбирам нищо.

Дайнин отново повдигна рамене.

— Добре, спирам. Аз съм беглец и идвам при тебе за помощ.

— Беглец?

— Повече не съм пригоден за живот там — каза Рон, след като помисли малко. — Поне така гласи законът на моето време. Кодексът предвижда смърт за болните от Недъга. Винаги, ама винаги съм бил неприспособим към живота. Още от раждането ми ме пазеха от всичко — от работата, която ми се харесваше, от любовта и женитбата, от всичко, което ЖЕЛАЕХ да върша. Дори ме възпитаваха в специално училище — тук той погледна Хилдрът. — Разбираш ли, аз съм жив, ходещ анахронизъм. Поне така си мисля, повече подходям за двадесетия век. Затова, щом ми се удаде да избягам, веднага се насочих насам.

Уеб почука по млечнобелия крушовиден корпус. Раздаде се кристално чист вибриращ звук.

— Нима — Хилдрът поклати глава — в твоето време не намери място, където да се скриеш? Например в някоя друга страна?

— В моето време, драги Уеб, съществува само една държава — разсмя се Рон. — Светът се превърна в едно цяло. След Общата Война нямаше друг начин да се спаси планетата. Управлява ни едно правителство. Мен ще ме открият, където и да се крия. Принудиха ме да избягам от времето си. Откраднах Хрончо и се отправих при тебе. Защото ти си ми близък.

— Двойник — уточни Хилдрът. — Ти сигурно имаш предвид, че аз съм някой от твоите пра-пра-прадеди или нещо друго от този род?

— Няма нищо общо с това. Двойници са нашите разуми. Въпреки че и телата ни притежават определени прилики. Но това, разбира се, е естествено, щом сме така сходни. Наложих ми се да изследвам много времена, преди да открия твоя разум — двойника на моя. И поех към теб. Не мисля, че те ще ме преследват и тук. В противен случай... — лицето на Рон стана сиво и изморено, — в противен случай — повтори той, — аз съм те обрекъл на гибел.

Хилдрът се закашля и едва сега си спомни за лулата. Запаля клечка кибрит, но веднага духна огънчето — Дайнин бе раздрусан като от силна болка и направо се сгърчи.

— Разкажи ми каква гибел ме очаква?

— Аз вече ти казах. — осъден съм на смърт — отговори Дайнин. — И понеже толкова много си приличаме, и мозъците ни са почти еднакви, те ще убият заедно с мен и тебе. Разбира се, аз взех някои мерки — побърза той да добави и посочи машината на времето. — Включих, докато се премествах, интерференционното поле, така ще затрудня локализацията ни. Но те имат средства да открият Хрончо.

— Стига празни приказки — произнесе Уеб и уморено тръсна глава. Приблечи машината, погледна вътре през кръглият отвор и видя мъничка кабина, в която имаше място точно за двама души, големи колкото Рон. Пред светещия екран бяха разположени две кресла, тапицирани с материя, напомняща кожа. По широките дръжки бяха накацали множество бутони и лостчета. На екрана замига тревожно червена лампичка.

— Какво означава това мигане? — запита Хилдрът. Рон приближи машината, погледна вътре и застана така, сякаш го замъчи силна болка.

— Това са скенерите! — възкликна той. — Търсят ни! Дръпни се назад, Уеб! Те се мъчат да променят настройката на вибратора!

Той сграбчи Хилдрът за кръста и с неочаквана за такъв слаб на вид човек сила го задърпа настрани от машината. Така отстъпиха в съседната стая. И тогава ярко синкаво избухване запълни кабината на Хрончо.

— Изгоря! — простена човекът от бъдещето. — Те дадоха на късо интерференционния вибратор! Сега с нищо не можем да ги спрем!

— Пистолета ми... в спалнята — объркано предложи Уеб. — Веднага ще го взема.

— Пистолет ли?! — разсмя се истерично Рон. — Няма да ни помогне. Уеб! Погледни натам! — и посочи с пръст към тъгла на стаята. Мазилката се напука, появиха се разкъсвания и в стената зейна широк отвор, през който започна да се излива гъста синкаво сива мъгла, а вътре в нея се замятаха отблясъци на светлини, разноцветни лъчи... Постепенно хаотичната маса се сгъсти, доби някаква форма и се превърна в огромна конструкция — част от нея се намираше в стаята на Уеб, част — зад отвора в съседния апартамент. По този паралелепипед с височина около десет фута като змийчета просвятваха нишки на непокорни пламъчета. Точно в средата на корпуса се разтвори кръгъл люк и през него в стаята влязоха две същества с външност като на горили албиноси. На китките им се полюшваха някакви жезли.

— Усмирителите! — завика отчаяно Дайнин. Уеб за миг се обърка, но веднага се съвзе.

— Дръж се, Рон! — възкликна той.

Време за размишляване нямаше, хвърли се в спалнята, измъкна трофейния люгер и се върна обратно. Горилоидите бяха повалили Рон на пода и деловито го омотаваха със странни ленти, които мъждукаха в полумрака със синкава светлина. Хилдрът погледна от вратата с крайчеца на окото си, но и онези твари не лапаха мухи. Раздаде се електрическо прашене и към него стремително полетя светещо кълбо, голямо колкото орех. На няколко сантиметра от дрехите му се пръсна и

зарядът просна Уеб на пода. За миг се оказа оглушен, сляп и парализиран.

Двамата усмирители, които продължаваха да се въртят около Дайнин, се обърнаха към него с възгласи на удивление. Уеб дръпна затвора и патронът се настани в цевта. От машината излетя второ кълбо, бързо се насочи към човека, но по средата на пътя се отклони и се разреди на металическия лампион.

Хилдрът изсумтя нещо нечленоразделно, обърна се на левия си хълбок и стреля право в зиналия люк. Раздаде се див крясък на смъртоносно ранено същество. Викът се примеси с металическо скърцане, повърхността на машината се обви с разноцветни пламъчета и... тя изчезна.

Но двамата албиноси в черна униформа останаха в жилището. Уеб скочи на крака и се хвърли върху по-близкия, като го удари с всичка сила с дръжката на пистолета точно в основата на носа. Горилоидът падна на пода и излезе извън играта, но и човекът остана без оръжие — изпусна пистолета. Срещу него се насочи вторият албинос. Противникът бавно вдигна жезъла си, прицели се право в корема и същевременно устните му се свиха в някакво подобие на усмивка. Появи се поредното огнено кълбо. Хилдрът отскочи настрани и зарядът премина край него. И почти едновременно с това сабленият удар попадна в лакътя на врага, а след секунда Уеб го хвана за китката, изви му ръката зад гърба и рязко нагоре, но тя не се счупи, само горилоидът завика с тъничък гласец и от изненада изпусна оръжието си. Изглежда това същество нямаше кости — бе гъвкаво като гумена кукла и прекалено подвижно. То се изви и прицели кривите си пръсти в лицето на Уеб, но не достигна очите и само успя да раздере бузата му. Това разяри Хилдрът и той започна да нанася мощни отсечени удари по масивното тяло. Здравеният се отдръпна с пронизителен рев. Да се продължава схватката по правилата на ръкопашния бой беше невъзможно. Съперникът не умееше да се бие, но и не искаше да се предава. И въпреки точната канонада яростно отговаряше и непрекъснато се стремеше да му бръкне в очите. Уеб се задъха. Проявяваше се превъзходството на горилоида в теглото.

Така че грешката не закъсня — пропусна съкрушителен удар в сърдечната област и направо се залепи за стената. Почти загуби съзнание. Мъгла премрежи очите, но с последно усилие на волята си

той не изпускаше от полезрението грубото безформено лице, което не изразяваше никакви емоции.

Сега на свой ред горилоидът допусна грешка, като се приближи прекалено до Уеб, който събра остатъците от силите си и ритна противника с носа на обувката си. Уцели слънчевия възел — усмирителят се сгъна на две, издаде продължително бълбукане и без признаци на живот се строполи на пода. Хилдрът бавно се изправи, като се подпираше на стената и за да бъде сигурен, ритна поваления противник в главата зад ухото, та по-дълго да бъде в безсъзнание. Дълбоко си пое дъх и се огледа: люгерът и двата жезъла се въргаляха на земята. Той вдигна оръжието и повика Рон.

Отговори му тихо скимтене — чуждовременникът лежеше цял и невредим, но така обвързан, че не можеше да помръдне дори пръст. Блестящите ленти, които така много приличаха на метални, нямаха възли. Уеб ги разгледа и се замисли.

Потърпи, Рон — едва успя да произнесе през подутите си устни. Отиде в кухнята, заобиколи крушовидния корпус на тревожно бръмчащия Хрончо и след минута се върна обратно, стискайки в ръка масивна ножица.

Но не успя да пъкне острието под лентите — от улицата се разнесе вой на полицейска сирена. Точно под прозорците заскърцаха спирачки.

Това... вашите Усмирители ли са? — напрегнато запита Рон и очите му се разшириха от страх.

— Да — кимна Уеб. — Само че ние ги наричаме полицаи.

Най-после успя да постави ножиците и ги налегна с цялото си тяло. Лентите изхрускаха с електрически трясък. Рон размърда ръцете си. Стълбата отчаяно заскърца под ударите на тежките подковани ботуши. Ножицата сякаш сама попадна в джоба на Уеб. — Хрончо може ли да ни побере и двамата? — запита той.

Рон кимна утвърдително и зачака да му освободят и краката, но Хилдрът го вдигна на рамо.

Хрончо, както и преди, невъзмутимо се извисяваше в центъра на кухнята. Двамата се добраха до него, Рон се протегна и допря с длан корпуса и отстрани се появи достатъчно широк отвор вътре да влезе човек.

Полицайте разговаряха шумно на площадката пред апартамента.

Уеб направо натика Дайнин в отвора.

Входната врата излетя от пантите и в стаята нахълтаха полицаите.

Хилдрът ги видя да се навеждат над неподвижните тела на Усмирителите. И веднага пропълзя в машината на времето.

Отворът се затвори...

ДЪЛБИНИТЕ НА ВРЕМЕТО

Шумът и виковете на полицаите затихнаха и тясната кабина на Хрончо се изпълни с гнетяща тишина. Уеб внимателно докосна вътрешната стена и се опита да открие дали има междина между люка и корпуса.

Рон не откъсваше очи от екрана.

— Тук сме в безопасност — каза той. — Те никога няма да успеят да проникнат вътре. По-добре ми освободи краката.

Шумно проклинайки липсата на свободно пространство, Уеб извади от джоба си ножиците и ги пъхна под лентите, после силно и рязко натисна — чу се характерното щракване и се посипаха искри.

Пръстите на Рон светкавично пробягаха по клавишите на дръжките на креслата.

— Отиваме в миналото — поясни той. — Колкото по-дълбоко се закопаем, толкова по-трудно ще ни открият.

Уеб се просна в мекото кресло и опита да се отпусне, но измъчените мускули отвърнаха с болка. Попипа си лицето и се зарадва, щом се убеди, че костите са цели. „Впрочем не за първи път попадам в сбиване — помисли си Уеб. — Но затова пък в машина на времето досега не ми се бе случвало да седя!“

Рон натисна някакъв педал и машината леко затрептя. Над екрана се разполагаше голям циферблат, приличащ на скоростометър — цифрите по него бързо се сменяха. А по матовата повърхнина на екрана пробягваха призрачни видения — силуети на сгради, които ту се разклащаха, ту се удължаваха нагоре, ту се сплескваха. Накрая той съвсем опуствя и това изглежда означаваше, че са стигнали много далеч в миналото, когато хората дори не са знаели какво представлява това „сграда“. На втория екран вниманието на Уеб бе привлечено от някакви избухвания, приличащи на хаотично пулсиращи точки, а след това светенето сякаш се вглъбяваше и се превръщаше в лъкатушна линия с удебеление в центъра. Тази линия известно време трепкаше на

екрана, после се разпадаше отново на мъждукащи точки. И всичко това се съпровождаше от тих мелодичен звън.

— Какво е това? — запита Уеб.

Рон мрачно изгледа трептящата линия.

— Това са тези, които ни преследват. Детекторът показва, че друга машина на времето се опитва да се синхронизира с нас. Щом забие звънчето, те са някъде наоколо. — На лицето му се изписа отчаяние. — Догонят ли ни, ще изстрелят електрически заряди. Ако успеят, Хрончо ще спре и те ще ни изпратят обратно по времената ни, като животни, избягали от зоологическата градина.

Поредната змия не само пробяга през екрана, а се превърна в размазано изображение на масивна машина. Хрончо се разклати така, че хората бяха захвърлени към стените.

Преследвачите преминаха съвсем наблизо.

— Уеб — чу се гласът на Рон, — как си?

— Сякаш всичко е наред — отговори Уеб. — Поне така ми се струва.

— Дръж се здраво! Ще се опитам да се откъсна от тях. Опасно е, наистина, но... — той изведнъж се разсмя, — да попаднеш в ръцете им е още по-опасно.

Маневрата бе рязка. Подът стремително се килна като палубата на мощен скутер.

— Това ще ги обърка — тихо се усмихна Рон. — Движим се скокообразно...

Уеб мълчеше. Подсъзнателно усещаше приближаването на бедата.

Преследвачите изскочиха от пустотата и оставиха на екрана следата на траекторията си. Кабината се освети от припламването и подът отново се разклати. Избухванията следваха едно след друго и мълнии ги обвиваха. Хрончо се мяташе на различни страни и... един изстрел го улучи. Завъртяха се около оста, а от механизмите се разнесе пронизителен звук, сякаш бе полудял звуковият генератор.

Всички прибори мигновено излязоха от строя. Свърхздравите стени на Хрончо заподскачаха и корпусът на машината на времето се разпука с пукота на разкъсвано платно. Входният люк се разтвори и двамата спътници се превърнаха в играчки на разбушувалите се слепи

сили. Антигравитационното поле се неутрализира и те излетяха като семки на портокал през отвора.

От удара Уеб загуби съзнание.

Щом дойде на себе си, разтърси глава да прогони настанилата се вътре мъгла и се огледа: на няколко ярда от него стоеше Хрончо. Ръбовете на люка бяха изкорубени, а корпусът — обгорял и черен, вече не светеше. Въздухът край машината трептеше като при мараня — изглежда тя не беше изразходвала изцяло запаса си от енергия.

— Уеб! — долетя гласът на Рон, изпълнен докрай с болка.

Хилдрът неуверено се изправи. Намираще се на горска поляна, заобиколена с високи дървета. Духаше лек вятър, листата шумоляха, а въздухът бе свеж и прохладен. Но небето бързо се покриваше с плътни облаци.

Човекът от бъдещето лежеше в тревата по лице и притискаше длани към очите си — дневната светлина бе непоносима за тях. Капки кръв бяха разпръснати около него.

— Дай да ти помогна — ласкаво произнесе Уеб.

— Уви, на това тяло вече не можеш да помогнеш — отговори Рон и гласът му трепереше. — То е съвсем осакатено.

— Не! — възкликна Уеб.

— Така е, повярвай ми! — спря го Дайнин и застана от болка. — Но не мисли, че съжалявам за него. Недъгът... все едно, би ме убил след няколко месеца... Това тяло е безполезно. — Плещите му се напрегнаха от прекомерно усилия и след като се претърколи на хълбок, опря гърба си о грапав пън, закашля се конвулсивно и продължи да прикрива очите си. — Длъжен съм да ти кажа нещо важно — продължи той с усилие. — Спомняш ли си, че споменах за нашата прилика? Ние си приличаме не само външно, Уеб! Разумите ни са близнаци! Мозъкът ти е точно копие на моя. Мозъчни близнаци. Намерих те, защото имах нужда от тебе. Сега ще ти обясня всичко...

— Рон, моля те, сега помълчи. Трябва да си починеш. И щом събереш сили...

— Никога вече няма да събера сили. Изслушай ме, Уеб, Хрончо още работи, макар да не се подчинява на управлението. Излъчва с пълна мощност интерференционно поле. За съжаление нямам голям опит и не знам до какво ще доведе това... Но предполагам, че за

известно време ще ни предпазва от Усмирителите. То ще бъде достатъчно да направиш това, което те помоля.

— Какво да направя?

— Ах, Уеб — простена Рон и след като пое дълбоко въздух, продължи: — В моето време ме наричаха „чувствителен“. Тази способност... Благодарение на нея намерих мозък, идентичен с моя, твоя... Тялото ми умира... Но ако ми помогнеш, аз няма да загина... Ако ме пуснеш в...

— Какво имаш предвид... — произнесе Уеб.

— Няма да загина, ако ме пуснеш в твоя мозък. Нашите разуми не само си приличат, те са напълно идентични... Приликата им... — Дайнин говореше объркано, бързайки да обясни. — За съжаление във вашия език не съществува терминът, който определя това сходство. Но то ни дава възможност да се преселя в твоя мозък, ако, разбира се, ме пуснеш... Разбираш ли, там, вътре, могат да съжителстват два разума, две съзнания едновременно... и след време ще се слейт в едно цяло. Твоето съзнание ще всмуче моето и ти ще станеш притежател и на моите знания и опит. Естествено сливането ще бъде продължително. Мозъкът ти трябва да се приспособи към двата разума, да създаде нови нервни връзки... Но това ще стане...

— Ти искаш да те пусна в моя мозък? — промърмори съвсем обърканият Уеб.

— Точно така, приятелю. Моля те! Съгласи се! Само така ще успеем да го направим. Ако си съгласен. И... обещавам, че тялото ти, както и преди, ще си остане твое. Ти няма да си загубиш личността и — как го наричахте? — душевността. Затова пък ще прибавиш към нея и част от моята.

Хилдрът кимна и със състрадание погледна измъчения умираш човек.

— Какво трябва да се направи? — попита той.

— Благодаря ти, Уеб — каза Рон и се закашля. По пръстите, притиснати към челото, потекоха струйки пот. Успя да се успокои и продължи: — Трябва ти някакъв предмет, на който да съсредоточиш погледа си. Трябва да е блестящ — например метална тока или нож.

— Лупата ще свърши ли работа?

— Напълно — гласът на Рон отново затрепера. — Гледай в нея! Открий блестяща точка! Съсредоточи се! Мисли за нея! Само за нея!

За блестящата точка!

Уеб завъртя лупата и се опита да хване зайче от криещото се слънце. В ушите му звучеше слабият глас, който непрекъснато повтаряше:

— Мисли за светлината. Мисли, че наоколо няма нищо друго, освен светлина. Само тази искрица светлина...

Като наклони глава настрани, Уеб успя най-после да хване зайчето, ръката му трепна, лъчът намигна, но той продължаваше да гледа. Гласът премина в шепот, а след миг почти не се чуваше... Не виждаше нито лупата, нито умирация до него човек, нито... нищо... Само нарастващият шум на листата, тласкани от вятъра, който постепенно се усили до буря и го понесе като есенно листо, далеч от обкръжаващия свят, в пустотата на вселенската бездна. Безтелесното му „аз“ се сви в непрогледната тъма — изплашено, удивено, изгубено.

Разнесе се дружелюбен глас и го върна към живота.

— Всичко е наред, Уеб! — възкликна Дайнин.

— Къде... къде си ти... къде сме... ние?

Вместо отговор — беззвучен смях. Както и предишният възглас не се донасяше от външното пространство, а възникваше непосредствено в мозъка.

— Ние сме тук — отговори Рон и гласът му се измени, стана сериозен и силен. — Уеб, ти се опитваш да хванеш мисълта, но това е невъзможно. Сърцето ми престана да бие. Аз трябва да побързам. Аз преминавам в теб! ТИ ще го усетиш, но не се противи — процедурата на преминаването е безопасна. Знай още нещо — скоро няма да ме откриеш в себе си, честна дума. Но, моля те, не забравяй, че съм вътре. Готов ли си!?

Хилдрът мислено се съгласи и веднага го изпълни приятна топлина, разля се по цялото тяло и възникна усещане за двойственост, сякаш двама души едновременно се гледат в огледало. Болка прониза душата му, собственото „аз“ стремително се разшири, разлетя се на отделни атоми и в най-далечните кътчета на Галактиката. Усети първичния студ на космическото пространство и набирайки скорост, полетя надолу, надолу, надолу...

Съвзе се, отвори очи и се огледа. Нищо не беше се изменило. Вятърът, както преди, шумеше в листата, както преди, гонеше облаците по небето... А в краката му лежеше Рон!

Рон Дайнин беше мъртъв.

Уеб с мъка се изправи. Въздъхна, наведе се над слабото ъгловато тяло, докосна го и побърза да се махне. И преди пред очите му умираха приятели, когато се придвижваха от Нормандия към Рейн. Животът продължаваше само за живите...

Уморено изгледа почернелия корпус на Хрончо. Маранята край него се уплътняваше и образуваше мъждукащо ядро. Уеб не знаеше какво го предизвиква. Даже не се удиви — за последните два часа се сблъска с такова количество необясними факти, че...

Тръгна към машината. Едва успяваше да си мести краката. Ако Хрончо не беше съвсем повреден от Усмирителите, би могъл с него да се прибере вкъщи. Вятърът налетя на Уеб, в лицето му се заблъскаха студени дъждовни капки, сякаш се намираше в самия център на бурята. Почти се преви до земята и въпреки това не успяваше да помръдне. Пречеше не само вятърът, но и... антигравитацията на Хрончо.

Дълго и мълчаливо Уеб седеше, поклащаше се насам-натам и размисляше. Едва ли през цялата история на човечеството е имало по-самотен човек от него. Гората, обкръжила поляната, нямаше нищо общо с Ню Йорк, въпреки уверенията на Рон, че Хрончо се движи само във времето, но не и в пространството. Понеже липсваха многобройните небостъргачи, Уеб допусна, че се намира в много древна епоха, далеч преди да започне тяхното строителство.

Машината на времето само на ръка разстояние продължаваше да го дразни. За съжаление тя бе така недостъпна, както и най-далечната звезда. Но ако успее да изключи полето... не, дори това едва ли ще го спаси. Той методично прехвърляше в ума си спомените, свързани с Хрончо: първо — не може да влезе вътре; второ — дори да успее да влезе, не знае как се управлява; трето — чудо ще стане, ако заработят осакатените механизми. За съжаление така е.

Уеб Хилдърт няма лесно да се измъкне от тази бъркотия!

Съвсем бе забравил за Усмирителите! Рон споменаваеше, че местоположението на машината лесно може да се определи... а още и за тайнственото поле около Хрончо... ако излезе извън контрол, то представлява опасност... Какво ли имаше предвид Рон?

Уеб мислено се обърна към Рон.

„Рон! — замоли се той. — Рон! Чуваш ли ме! Отговори!“

Отговор не последва...

Уеб смътно си спомни думите на Рон, че няма да забележи никакви следи от присъствие на чужд разум, поне отначало... Наистина се оказа така — самичък си седеше в непознатата гора, където само вятърът се разхождаше свободно в короните на дърветата.

Сам ли? Не! Грешеше! Сред дърветата различи неясни мургави човешки фигури, които се приближаваха към поляната. Уеб се развика толкова силно, че надвика вятъра. Размаха приветствено ръце и тръгна срещу криещите се зад дърветата хора.

ИЗГУБЕНИ ВЪВ ВРЕМЕТО

От гората се разнесе вик-отговор и на поляната излезе бакъреночервен човек и се спря на известно разстояние от Уеб. Почти веднага примера му последваха и останалите туземци, всички облечени в закърпени панталони, дълги до коленете, и въоръжени с къси копия и тежки лъкове. Издаваха резки гърлени викове. Наобиколиха го и с нескриван интерес, съвсем като деца се заеха да го разглеждат.

— Индианци! — изуми се Хилдрът. — Божичко! Впрочем, помисли си той, така би трябвало да бъде: попадна в миналото на Америка, а тогава са я населявали индианци. Трябва да бъде благодарен на съдбата, че не го отнесе в епохата на неандерталците или динозаврите.

Червенокожият вожд се приближи плътно до пришълеца и го обля с поток непознати думи. Уеб поклати глава, повдигна рамене и запита:

— Нима никой не говори английски?

Тълпата му отговори с дружно ръмжене. Един индианец посочи на останалите лицето на Уеб, успяло достатъчно да обрасне за тези два дни. Тълпата дружно заговори и без никаква враждебност започнаха да опипват дрехите му, да докосват с пръсти бялата кожа и брадата. Възторжените и наивни действия доказаха, че на стотици мили около тази полянка не е имало ни един бял човек. И е напълно възможно Хилдрът да е първият бледалик, стъпил на Американския континент. Ролята на първооткривател не го зарадва, напротив, той все по-силно осъзнаваше в каква бездна на времето го е захвърлила съдбата... Направи знак на вожда, за да привлече вниманието му, потупа се по гърдите, а после, колкото се може по-изразително, посочи мъждукащия корпус на Хрончо.

Отговори му такъв вой, че косата му направо се изправи.

„Боже мой — помисли си той, — какво направих?“

Но се оказа, че не той се явява причина за воя. Над полянката надвисна някаква сянка. Вдигна очи и видя... как над гората кръжи планер, с оттенък на сребрист метал, а крилата му почти докосват върховете на дърветата. По време на поредния завой рязък порив на вятъра вдигна нагоре едно от крилата. Апаратът затанцува във въздуха, пилотът отчаяно се опита да го хоризонтира, но се оказа късно, изгуби височина и машината се вряза в дърветата.

Уеб съвсем се обърка. Току-що се бе убедил, че се намира в доколумбова Америка и хоп — летящото блестящо доказателство на технологична цивилизация прави изводите му невалидни. Изненадата го вцепени, замръзна на мястото си и като втрещен наблюдаваше катастрофата. Индианците бягаха където им видят очите.

В мига, когато и последният изчезна в мрачните горски гъсталаци, краката му отново придобиха способността да се движат. Уеб нададе вик и се спусна към планера. На половината път над главата му се разнесе особено свистене и зад гърба му се раздаде взрив. Инстинктивно оцени и съпостави звука с врязалата се в мозъка минометна атака при Сен-Ло и светкавично и професионално се просна на земята, като се постара направо да се слее с нея. — Гледай ти, каква среща! — ядосано провлече той и приготви люгера за стрелба. Отново последва свирене и взрив. „Запази хладнокръвие, Хилдърт — зашепна на себе си, — не му давай да те хване на мушка и го залови жив!“

Започна бавно и внимателно да пълзи през гъстата трева. Дишаше тежко и на пресекулки. Щом се оказа под разлистените клони на дърветата, се изправи и сгънат на четири, се запромъква крадешком... Останалото беше просто техника — мълниеносен скок и се облегна с гръб към обезобразения корпус на планера, като държеше пистолета готов за стрелба.

— Хвърли оръжието! — изкряска Уеб. — Излез с вдигнати ръце! Отговорът бе упорито мълчание.

— Добре де, стой си вътре! — възкликна Уеб и натисна спусъка. Куршумът проби тънката метална обвивка и излезе от другата страна. — Сега ще излезеш ли?

Кратката пауза бе последвана от още по-кратко проклетие и на земята, съвсем до краката му, се търкулна тежък пистолет. Над

отломките се показаха главата и плещите на пилота. Човекът се извърна с лице към Уеб и той едва не подскочи от удивление:

— Виж ти! Каква девойка! Готова да утрепе първия срещнат! — възкликна той. — Говориш ли английски?

Последва едносричен отговор, тих и разбираем.

— Много красноречиво — усмихна се Уеб и добави: — Обясни ми за какъв дявол започна да хвърляш по мене тези гадории?

— Защо пък не? — девойката го оглеждаше съвсем невинно. — Ти не си от нашата банда. Щях да те пречукам, ако вътре не беше изпочупено всичко. Трудно ми беше да се движа, камо ли да се целя.

Хилдрът прибра пистолета и се приближи до девойката, която го очакваше, застинала на място.

— Няма да ти сторя нищо лошо — заговори Уеб с намерение да предложи мирни отношения. — Аз, както и ти, дяволски се нуждая от помощ... Охоо!

Тя се нахвърли върху него и в ръката ѝ блесна острие. Той ловко избяга от нападението, хвана я за китката и рязко я завъртя. Девойката падна на земята. Ножът падна от разтворените пръсти и Уеб го затисна с крак.

— Съветвам те да се държиш прилично! — кресна той. — Или ще стане лошо. Поискам ли да се разправа с тебе, ще го сторя без разговори.

Тя мълчаливо се изправи.

— Сега слушай внимателно — спокойно продължи мъжът. — Нуждая се от помощ. Доколкото мога да съдя, и ти също. Затова не се дърпай, а ми обясни съвсем нормално, защо трябва да ме убиваш, щом не съм от твоята банда?

— Ти си странен човек — каза девойката и го изгледа с любопитство. — Щом няма да ме убиваш, то поне да се скрием от дъжда.

Уеб кимна и напъха оръжието ѝ по джобовите си. Арсеналът му, състоящ се до този момент от два жезъла и люгера, се попълни с нож и още един пистолет.

— Да се скрием в планера — предложи той и първи пропълзя в смачканата кабина. Подаде ръка на момичето и му помогна да се качи. Свободното пространство бе малко, но те успяха да се настанят достатъчно удобно.

— Всичко изглежда на ред — усмихна се мъжът. — Сега вече можем и да поговорим на спокойствие.

Неволната му спътница безразлично повдигна рамена и се зае да разтрива ударената си при падането ръка. Въздъхна и започна да разправя:

— Аз съм от бандата на Бруклинците, мотаехме се отвъд реката... — тя се замисли, — възможно е да съм оцеляла само аз. Нападناха ни момчетата от бандата на Вратите на Ада, успях да се измъкна,... но не мисля, че още някой от нас е успял да се спаси. Край на нашата банда. Сигурно и с мен е свършено... Между другото, наричат ме Маги, въпреки че едва ли ще ти стане по-леко.

Уеб пребърка джобовете си и измъкна кутия цигари. Отвори я и предложи на Маги. Тя взе една и започна да я разглежда с удивление.

— Какво е това?

— Цигара — отговори Уеб, — нима не знаеш?

Той запали, дълбоко дръпна и протегна димящата цигара на девойката, която изкопира действията му и неумолимо пое дима — веднага се разкашля, толкова силно, че едва не се задуши. Лицето ѝ почервения. От очите ѝ потекоха сълзи. Като си възвърна дъха, тя изплашено се отдръпна от Хилдрът, доколкото ѝ позволяваше теснотията, и подозрително започна да го следи, особено след като той вдигна падналата цигара и с нескривано удоволствие продължи да пуши.

— Не искам повече — хрипливо предупреди тя, — всъщност, ти от коя банда си? Нещо не съм виждала подобни чудеса досега. И револвер, като твоя, не съм виждала у никого. Ти си ми доста странен.

— Нима е толкова важно откъде съм, а Маги? — Уеб печално се усмихна. — Дори да ти кажа, ти няма да ми повярваш. Въпреки че аз съм готов да ти отговоря на въпроса, ако ми кажеш от коя година си.

— Това пък какво е?! От две хиляди двеста и петдесета, коя друга? — изръмжа Маги.

— А аз — въздъхна тежко Уеб, — само преди два часа се намирах в хиляда деветстотин четиридесет и девета... Нима при вас в две хиляди двеста и петдесета още се намират индианци? Така като ги гледам те са примерно от деветстотинте години на нашата ера, плюс-минус някой и друг век. Интересно, имат ли някаква представа за летоброенето?

Маги неопределено сви рамена. Уеб хвърли фасата далеч извън планера и запита:

— Ти можеш ли да познаеш тези места, приличат ли на родните...

В този миг корпусът заскърца и заплашително се наклони. Двамата побързаха да излязат навън и отново се оказаха под дъжда. Небето бе натежало като олово. Мощен гръм разтърси земята.

— Огледай се, Маги — повтори Уеб, — познато ли ти е това място? — Водата течеше от него като ручей.

— Не! — девойката се изплаши и го хвана за ръката. — Аз прелетях над стария Ню Йорк, насочих се към Уолстрийт, а после някак си изведнъж се озовах в тази гора. И нещо много странно, на запад има някакъв град. Забелязах го преди катастрофата. Истински град. Такива са изглеждали градовете преди голямата война — сгради, подпирани облаците и съвсем неразрушени. Аз никога досега не съм виждала подобно нещо, въпреки че прекрасно познавам целия район наоколо.

— Град? — Уеб сграбчи грубо рамената ѝ. — Веднага отиваме там! Възможно е там да ни помогнат. Най-вероятно това е наистина Ню Йорк.

— Те ще ме убият! — Маги се освободи от прегръдката му и се дръпна назад. — Аз знам, че рано или късно това ще се случи, но сама да си надявам примката — много благодаря!

— Не, не, Маги, те няма да те убият — разсмя се Уеб и настроението му значително се подобри. — Казвам ти, това няма да стане! Тръгваме заедно, а по пътя ще ти разкажа как живеят хората в двадесетия век.

Докато проливният дъжд не престана, те стояха под дърветата и едва когато започна да ръми, тръгнаха право на запад. Мъжът вървеше отпред и пробиваше път през храсталациите, а момичето го следваше уморено. Понякога се обръщаше назад, казваше по някоя дума да я ободри и тя, независимо че едва се движеше, винаги се усмихваше в отговор. Какъв шанс, помисли си той, че до мен, по волята на съдбата, се оказа тази силна и мъжествена девойка. При това тъй привлекателна... Жалко, че не съм я срещнал при други обстоятелства... тогава бихме могли да си поговорим спокойно и...

Замисленият Уеб едва не се срина в една урва. Маги се блъсна в гърба му.

— Това пък какво е? — попита той и с кимане посочи предмета на въпроса.

На крачка от тях започваше стръмен склон или разлом, явно образуван от неотдавнашното земетресение. Земната стена изглеждаше съвсем свежа, сякаш току-що бе изкопана с коша на огромен багер. Гигантската траншея бе нагизнала от дъжда. Два дебели дъба, расли дълги столетия на равна почва, сега бяха на самия ръб и корените им се подмятаха като въжета из въздуха. На другия бряг на урвата се простираха непроходими блатата, а над тях кълба белезникава пара.

— Изглежда тези блатата едва сега са се появили — отбеляза Уеб. — Интересно, откъде са се взели?

— Навярно ти си ги домъкнал със себе си — каза Маги.

— Преди никога не съм виждала подобно нещо.

— Боже господи! Каква воня! — намръщи се Уеб. — Отвратително. — Знаеш ли, тази смрад изглежда е на милиони години — каза той бавно, припомняйки си отдавна забравени лекции, — ако нашият професор по геология е бил прав, то именно така е изглеждала земята в доисторическите времена. Дълго преди да се появят млекопитаещите и човекът...

— Кажи ми, какво имаш предвид?

— Дори не ми се иска да мисля, камо ли да говоря... — уморено произнесе Уеб, но се сепна и побърза да уточни: — Старо или не, това блато ни прегражда пътя.

— Погледна наляво, после надясно и се намръщи.

На север местността се повишаваше и те тръгнаха в тази посока. Отдясно шумеше гората, отляво се простираха блатата и тресавищата. Дъждът почти престана. Въздухът бе тежък и влажен поради близостта на блатните изпарения.

Какво бластище! Никога през живота си Уеб не беше виждал нещо по-добро. Хвърли камък и той проби еднообразната зеленикава покривка на повърхността и за миг се показаха мъртворочерни води. Наоколо всичко беше застинало и освен тях нищо друго не се движеше.

Дърветата, растящи право в безкрайното тресавище, накараха Уеб да се замисли. Заразглежда масивните дънери, високи стотици

футове и увенчани с фини корони, после се прехвърли на гигантските палми. Стволовете се покриваха от груби люспи, а дългите тесни листа се събираха на групи на края на клоните.

Папратите представляваха истински дървени чудовища! В сравнение с гигантските дървета приличаха на джуджета, въпреки че достигаха на височина почти шестдесет фута. Уеб поклати глава: това бласто може и да е американско, но в никакъв случай не е от двадесетото столетие. Старо е милиони години. Най-вероятно това бласто от палеозоя по тайнствен начин е прехвърлено в бъдещето.

— Дръж се далеч от края на урвата — предупреди мъжът. — Дявол знае какво се крие в тези дълбини. Ако паднеш, едва ли ще успееш да се измъкнеш.

— Не се безпокой за мене — уверено каза Маги и се усмихна, но буквално в следващата секунда очите и се разшириха от ужас и тя закрещя: — Уеб, погледни зад себе си!

Ниско над дърветата летеше същество с кошмарен вид и издаваше пронизително бръмчене. Вретенообразното туловище потрепваше в такт с махането на четирифутовите крила. То стремително се приближаваше и жуженето му все повече напомняше буботенето на мощен двигател. А самото то представляваше чисто и просто едно водно конче, но с грамадни размери. По-рано такива животинки не се въдеха в околностите на Ню Йорк.

Хилдрът посегна за люгера, но чудовището го изпревари. Маги се просна на земята, а той като по чудо се отдръпна и сграбчи голям здрав клон. Челюстите изщракаха съвсем наблизо и за щастие хванаха само влажния въздух. Завоят след разминаването подсказа, че това бе само малка разгривка преди хапването. Водното конче се завъртя на място и с рев на пикиращ изстребител се хвърли обратно, право към лежащата девойка.

Уеб завъртя тоягата над главата си и завика с всички сили като див индианец. Животинчето се отклони, вдигна се нагоре, обиколи хората и отново атакува. Отчаяно размаханата тояга попадна в търбуха на летящата твар.

Кончето се наклони на една страна и така се заби в храстите. Крилата му злобно скърцаха и удряха клоните. Уеб подскочи и като вложи всичките си сили в тоягата, размаза главата му. Жуженето се прекрати, но още дълго чудовището продължи да се гърчи.

Хилдрът рязко се обърна.

— Маги!... — въздъхна с облекчение, приближи се към нея, подаде ѝ ръка да се изправи. — На ред ли си?

— Добре, че не ти попаднах под ръцете — усмихна се Маги. — Между другото, тази твар сигурно има роднини. Така че, ако не се страхуваш, дай ми пистолета. С него се чувствам по-спокойно.

— Права си — без колебание отговори Уеб и цял се превърна в усмивка. — Почакай само да си взема дъх.

Той се настани удобно, като прилепи гръб към дънера на едно паднало дърво, а Маги възседна голям камък, целия обрасъл с мъх. Извади от джоба си неголемия реактивен пистолет и внимателно го заразглежда: ако не се смята прекалено дългия ствол, той бе изработен направо изящно и безупречно, като прецизен часовников механизъм.

— Уеб — извика Маги и гласът ѝ бе обтегнат като струна.

Той веднага вдигна глава към небето и видя нещо, което не предполагаше, че ще види, въпреки очакването на всякакви изненади. Над тях премина островърх предмет, като разсече на две сивите облаци и водопадите дъжд, а след него се мятеше огнена опашка. Проехтя грохот като от стотици експресни влакове едновременно. Ракетен кораб летеше в посока към града!

ГРАДЪТ НА ЖИВИЯ УЖАС

Уеб забрави дори момичето, стоеше изправен, гледаше мрачното небе и не обръщаше внимание на дъжда, който се изливаше върху вирнатото лице.

— Какъв кораб! — прошепна той. — Боже господи, какъв кораб! — и си помисли, че на него може да се полети към Луната, а може би така постъпват хората на бъдещето...

Съвзе се, когато студът го прониза и зъбите му затракаха. Обърна се към Маги, но нея я нямаше.

— Хей, Маги! Къде си? — завика той.

Храстите се размърдаха и от тях се появи девойката.

— Защо се скри там? — попита Уеб.

— Заради ракетата — каза девойката и напрежението в гласа ѝ обясняваше всичко.

Уеб примижа и продължи да стиска в ръката си пистолета ѝ, после се сепна и объркано ѝ го подаде.

— Прибери го — каза той и попита: — Защо те е страх от ракетата?

Тя мълчаливо взе пистолета и го пхна в кобура. — До днес съм виждала тези ракети два пъти — каза тя. — Старците в нашата шайка разправяха, че те са последните на света. Първата прилетяла, когато съм била съвсем малка. Тогава изтребили почти цялата банда, оцелелите се измъкнали в гората, а ракетата отлетяла нанякъде. Втората се появила след десетина години. Имаше бомбардировка и пожари. Но екипажът ѝ изглежда не умееше да я управлява и ние успяхме да я съборим. Оттогава не съм виждала ракети.

— Във всеки случай — каза Уеб — ракетата се насочи към града. Може в нея да летят хора със същата униформа, като тези, които са ви бомбардирали. Може да не говорят на разбираем за нас език, но те представляват единствената цивилизация, която ни е известна. Така че продължаваме по същия път. Ако нещо наистина ме тревожи, то е, че тази ракета не е нито от моето, нито от твоето време. Едно е сигурно,

индианците не са я построили! — Уеб въздъхна. — Какъв извод би следвало да направим?

Маги сви рамена.

— Изводът е следният — продължи Уеб — с времето е станало нещо неразбираемо. Какво точно — не мога да определя, но фактите са очевидни: ние се сблъскахме с четири, по точно с пет различни епохи, — ако прибавим към сметката и онова страшилище, което преди десет минути се нахвърли... а, да прибавим и тези интересни дръвчета.

— Нещо не разбирам — каза Маги, — за какво става дума.

— Ти дума по дума повтори моя отговор на Рон Дайнин — усмихна се Уеб. — Смятах за безсмислица това, което ми разправяше, а ти по същия начин се отнасяш към моите разсъждения... Беше ми споменала, че с машината на времето са свързани своеобразни ефекти. Като че ли излъчване на някакво поле, като че ли... нещо прилично и струва ми се...

Девојката доверчиво го гледаше и бе уверена, че той непременно ще намери решение на всички загадки.

— Не си спомням — тръсна глава Хилдрът. — Мисля, че това ще изясним в града. Готова ли си да вървиш?

Тя кимна без въодушевление и оптимизъм. Мълчаливо извади пистолета си, провери дали е зареден и го пхна обратно в кобура. Изправи се и тръгна след Уеб, като хвърляше подозрителни погледи към блатото.

Когато успяха да заобиколят обширното тресавище, дошло като подарък от палеозоя, вече бе успяло да се стъмни. Само редица ниски и плоски хълмове ги деляха от града. Когато се изкачиха на един от тях, видяха своята цел — разляла се в долината и криеща се в настъпилия мрак. В светлината на избухващите мълнии се виждаха очертанията на колоните на здания, стигащи почти до небето и свързани помежду си с тънката паяжина на преходите. Такова нещо Уеб не бе виждал през живота си. Град от друг свят или от приказките. Като не откъсваше очи от вълшебните видения, Маги се отпусна на земята и уморено отметна покрилите челото ѝ мокри коси.

— Ти как мислиш, Уеб, дали ще ни помогнат?

— Трябва да рискуваме — отговори той — заслужава си. Ех, ако знаехме към кого да се обърнем? — Той прокара длан през наболата си

брада и с отвращение погледна дрехите си с полепналата по тях кал. — Нищо не ни пречи да се измием, преди да зададем въпросите си на местните жители. Уверен съм — те ще ни помогнат. Кой друг освен ангели биха построили такава красота.

Бързо се отправиха и започнаха да се спускат по хълма, като се спъваха на всяка крачка. Дъждът спря, но облаците останаха плътни и закриваха Луната. След десет минути се оказаха на някакъв път с необикновена форма — вдлъбнат, сякаш широка тръба е била разрязана по дължината и равните половинки са били вбити в земята. Прав като стрела той водеше към града, без да прави завой или да има разклонения. Двата неволни пътешественици във времето бързо вървяха по равната пружинираща повърхност, готови всеки момент да се скрият в случай на опасност сред дърветата край банката.

Докато вървяха по него не чува нито един звук, освен далечното писукане на нощните птици. И влязоха в града съвсем неочаквано за себе си. Обкръжиха ги грамадни здания. Едноетажни предградия, с каквито бе свикнал Хилдърт, въобще липсваха. Навсякъде бе тъмно като в гроб. И тишина!

Черните грамади на зданията се различаваха само защото бяха по-черни от обкръжаващата ги нощ. В зловещата тъмнина те приличаха на безформени сенки, които се простираха до самите небеса. Подметките на Уеб затракаха по паважа, а отчетливото ехо на тези стъпки се отразяваше от стените. Той се спря и прошепна:

— Маги!

Девојката се прилепи към него и той усети как тя трепери.

— Дръж се близо до мен — каза ѝ той. — Гледай да не изоставащ, каквото и да се случи.

— Добре — прошепна тя.

— Уеб!

— Какво?

— Струва ми се — зад нас някой дебне.

Вслуша се в тъмнината — тишина, ако не се смятат неясните далечни шумове.

— Няма никой — каза той и улови ехото на въздъхването.

— Сигурно ми се е сторило — каза и още по-плътно се притисна.

Така изминаха още почти четвърт миля, без да виждат и да чуват. Чу се шум — някой се приближаваше. Или нещо. То се движеше, като забавно сумтеше. Мигновено люгерът се оказа в ръката на Уеб. Притисна се към стената и с дланта си заопипва. Откри някакъв отвор и влезе в него, като вмъкна и девойката. Обкръжи ги абсолютна тъмнина. Пъхтенето се приближи, стана гръмко и отчетливо, премина край тях и се отдалечи. Можеше да се различат извитите очертания на голямото костенуркоподобно тяло, което бързо премина по улицата. Напълно бе възможно това да е някаква машина, но Уеб се съмняваше, че подобни звуци могат да се издават от механизми.

Уеб се върна обратно в тъмнината и потърси девойката.

Тя беше изчезнала...

— Маги — тихо повика той. — Маги! — и от пристъпа на див ужас дишането му секна. — Къде си! — и започна трескаво да я търси, като се блъскаше само в грапави стени. На улицата се раздадоха неясни звуци, но той не им обърна внимание.

— Маги! — завика с пълен глас и заудря с юмруци по стените, като се надяваше, че така ще успее да разтвори тайната врата, която бе погълнала девойката. Щом пристъпът на гняв премина и се убеди, че нищо няма да постигне, се обърна към улицата. Звуките се приближиха и се оказаха добре различими гласове — тихи, предпазливи, но разбираеми.

— Там вдясно има врата и в нея стои някой.

— Сам е. Светни. Ако не е гражданин, стреляй!

Уеб не изчака изстрела. Усети докосването на топлина и се удиви, но си спомни за инфрачервените прицели, с които се бе запознал на войната и реши да действа. Топлината бавно се движеше по тялото, лицето и ръцете. Бързо се измъкна от нишата. Зад гърба му се чу изумен вопъл. Побягна по улицата. Блесна светлина. Плясък на електрически заряд прониза тъмнината и Удари стената до него. От проядената дупка се показаха парчета арматурно желязо, а разтопени капки метал изгориха тялото му. Тъмнината отново се събра, а след избухването стана още по-непроницаема. Уеб се метна към един страничен проход, който бе успял да забележи, очаквайки следващия изстрел, той наведе напред глава и побягна нагоре по безкраен спираловиден спусък. От двете страни го притискаха каменни стени, а той бягаше и бягаше... Краката се напълниха с олово, а изкачването

продължаваше. Преследвачите го следваха наблизко. Чуваше гласовете им, а от изстрелите го пазеха стените. Когато пътят го изведе на открито и равно пространство, той падна от неочакваност, но веднага скочи и продължи да бяга.

Този път щастието го напусна... Раздадоха се викове. Пореден изстрел. Избухването бе съвсем близко. Взривната вълна го пое и заедно с капките разтопен камък го хвърли на земята. Паважът се разтвори под него, той трескаво зашари с ръце да се задържи за нещо, за секунда успя и...

— Каква гадост! — изруга, пръстите се разтвориха и полетя в черната бездна.

Свести се под купол на зловещо червено небе. Лежеше по гръб. Мъчително искаше да пие. Огън прегаряше тялото му, а съзнанието се подмяташе от вълните на кървава мъгла. От палещите небеса към него се протегна изкривен уродлив пръст, с научна цел го натисна по гърдите, а писклив глас посъветва:

— Пребъркай му джобовете, Тим. И не се бой, мъртъв е като дядо ми, бог да го прости.

Бълнуванията се пръснаха като сапунен мехур. Застена и отвори очи. Над него, зяпнало се бе навело грозно джудже. Удивлението на лицето скриваше глупостта на алчните му очи.

— Вода! — изстена Уеб. Джуджето се дръпна.

— Та той е жив, Кронер — промълви то и в гласът му се настаниха нотки на обвинение.

Сбръчканото лице на спътника му се мярна пред замъгления поглед на Уеб. Още един чифт очи се впиха в него.

— Гледай ти, сякаш е наистина жив? — подозрително каза вторият.

— Вода! Моля, вода! — прошепна Уеб. — Помогнете ми.

— Да има да вземаш! — заскърцаха джуджетата и от страх се дръпнаха настрани. — Както виждаме ти си трог. Ако те спасим, ще ни се отплатиш със зло. — И те побързаха да избягат, шумейки с дребните си криви крака като мишки.

Цветът на небето беше направо непоносим. Затова пък слънцето наистина се виждаше. Уеб се закашля тежко и същевременно забеляза, че се намира в дълбок ров. Колко време бе пролежал така, не успя да

прецени. Потърси с очи двамата дребни парцаливци, но и от тях нямаше и следа.

Очите сами се затваряха, когато чу познатите стъпки — джуджетата се връщаха, а до тях някой мощен и едър уверено вървеше. Върху лицето на Уеб падна сянка. Той извърна глава. В полезрението влязоха груби ботуши, явно част от военна униформа. Над тях мек и неизразителен глас благоволи да произнесе:

— Ти си много издръжлив трог?

Уеб откъсна очи от ботушите и погледна нагоре — над него се извисяваше човек във военна униформа, запасан с ремък, на който се поклащаше манерка.

— Вода! — хрипливо помоли Уеб и си облиза устните.

— Искал да пие — разсмя се високият мъж. Приседна до Уеб и поднесе манерката към устата му. Водата бе топла, но вкусна. Уеб пи жадно, докато човекът каза: — По-бавно! Ще се убиеш. Остави тази работа на нас.

Джуджетата пискливо захихикаха.

— Така, войниче, и ние ще се погрижим за това. — Ние ще се погрижим, а? — тихо произнесе високият. — Така, плъхове нещастни, крадци на гробове, гадни лешояди! Хайде, изчезвайте, докато не съм насъскал по вас този трог!

Джуджетата зачирикаха ужасени и като с махване на вълшебна пръчица, изчезнаха с тихо шумолене. Високият гръмко се разсмя.

— Ама че сган! Е, след време, в един прекрасен ден, ние ще очистим от тях града.

Като въздъхна тежко, Уеб се откъсна от манерката. — Благодаря — каза той. — Ти войник ли си?

— Може и така да се нарека — човекът сви рамена. — Иначе казано, аз съм Изкоренител. Основно занимание — изкоренявам троговете, трог!

— Аз не съм трог — протестира Уеб — и не зная дори какво означава това!

Човекът помълча и по изражението му не можеше да се разбере какво мисли за признанието на Хилдрът.

— Погледни — Уеб се отпусна отново на тревата, — моля те, какво ми е на крака, не го чувствам. Разбира се, ако си е на мястото. Не мога да се надигна.

— Приятел, не се вълнувай, краката ти са в ред. Впрочем, имаш ли ги или не, голяма роля не играе. След като те убием, повече няма да ти трябват. И въобще — каза дружелюбно той и го обгърна с поглед. — Пробита ти е дупчица на бедрото. Трябва да извикам кола. Ще издържиш ли без мене няколко минути?

Уеб кимна. Съобразяваше трудно — тялото му просто стенеше, а ушите му бръмчаха. Болката обтягаше дори мускулите на корема. Не можеше дълбоко да поеме въздух, затова реши, че освен раната на бедрото, му са счупени няколко ребра. Опита се да разбере това и се опита да повдигне ръка. Дясната не му се подчини. Остави я на мира и се съсредоточи на лявата. Размърда пръстите ѝ. Премести я на гърдите си. Колкото и бавно да беше това движение, човекът в униформа отскочи настрана. Мигновено извади от широкия си пояс пистолет с дълго и разширено накрая дуло.

— Лежи и не мърдай! — гласът му беше отровно зъл.

— Нищо лошо не искам да правя, приятелю — замря на място Хилдрът. — Ти щеше да повикаш линейка — напомни той раздразнено.

— Бъди спокоен — войникът се отпусна и на устата му се появи усмивка. — Бързата помощ скоро ще пристигне.

Уеб се извърна — трогове, джуджета, ракети — мрачно запресмята. Пред очите му зеленееше трева, малко по-далече стърчаха криви дървета, а зад тях блестяха под лъчите на ранното слънце островърхите покриви на градските здания. Във въздуха бе застинала вълшебната плетеница на висящите преходи.

Къде и кога бе виждал всичко това? Миналата вечер, тук. Нима от мига, когато с Маги се добраха до града, изминаха само няколко часа?

МАГИ! Болката го бе потопила в собствената му душа и бе забравил за девойката. Но сега си спомни... Името ѝ се отрони от устните му съвсем непроизволно. Като поразмисли известно време, реши да не пита войника за нея — най-малкото би било непредпазливо. Изкоренител на трогове! Ако Маги е жива и не са я хванали досега, то най-добрата помощ за нея ще бъде мълчанието му.

„Трог“ — спомни си.

— Всъщност какво е това трог? — заинтересува се Уеб и погледна войника.

Усмирителят изкриви тънките си устни и се усмихна.

— Разиграваш ли ни, трог, а? Е, давай, давай. Все едно, казвай, че не си трог, но си знаеш какви са трогите. Моля, да кажем така: или ти си гражданин и живееш в града, или си трог и се гушиш в някаква воняща пещера. Ти не си гражданин. Следователно ти си трог. А с тях разговорът ни е съвсем кратък, прост и разбираем. А ти разбра ли?

— Не съвсем — измърмори Уеб. — Какво стана с бързата помощ?

— Потърпи малко, трог — ласкаво произнесе войникът. — Сега ще се появи катафалката.

ОТСРОЧКА НА ЕКЗЕКУЦИЯТА

Когато дойде на себе си, Уеб осъзна, че е свършено здрав. В първия миг не повярва на усещанията си и едва не се заби в истериката. Домъкнаха го тук умиращ и го хвърлиха на бялата маса. Осветиха го стотици лампи. Изгуби съзнание — сякаш за секунда — и се осъзна... абсолютно здрав човек. Болката изчезна някъде, а ръката му, счупената дясна ръка, сега свободно се огъваше. Изгореното място на бедрото бе покрито с розова млада кожа. И което беше най-удивителното, той беше обръснат и вчесан.

До масата се приближи мрачна грозна жена.

— Всичко ти е наред — каза тя. — Ставай и следвай куриера. Той знае къде да те заведе.

Широкоплещестият войник крачеше до Уеб и едва придържаше с ръка клатецето се на гърдите му оръжие. Уеб случайно се закашля и по бързината, с която стражът насочи към него дулото, разбра как би завършил всеки опит за бягство. Мълчаливо се спускаха по безкрайни наклонени коридори, минавайки край странични отклонения, водещи някъде в неизвестността.

Спряха пред една врата и войникът вкара Уеб в ярко осветена стая. Няколко души с атлетическо телосложение прекъснаха разговора си и погледнаха на влезлите. Помещението се изпълни с истински военен дух.

— Това е Отбранителният център — кратко обясни куриерът, с което потвърди досещането на Уеб и го заведе при една маса, на която седеше девойка, облечена във военна униформа. — Трог — кратко доложи куриерът.

Без да иска, Уеб погледна тавана и си спомни, че през цялото време се спускаха в подземията на града. Налягането на милионите тонове земни маси почти не се усещаше, но въздействаше на душата.

Девойката кимна и без да откъсва поглед от изписания лист, отсечено произнесе:

— Влизайте! Капитан Оркат ви чака отдавна.

Следващата стая се оказа удивителен хибрид между кантора и лаборатория. Набит мъж в зелен халат, с прическа на зрелостник на Хайделбергския университет, се приближи до тях и хвана ръцете си зад гърба. Малко встрани, изправен като струна, стоеше същият войник, който го бе намерил.

Кратка пауза и високият мъж запита:

— Как го преценяваш, Оркат?

— Съвсем нормално, наистина е трог. Да седне в креслото, Симънс.

— Сядай — каза Симънс и блъсна пленника към креслото.

Седалката се оказа толкова мека, колкото облачетата, на които весело яздеха рисуваните ангелчета.

Високият се приближи до Уеб и насочи към очите му тънък сноп светлина, излизаща от конусообразен прибор. Веднага зажумя от изненада, но след това широко отвори очи. Дявол да ги вземе, си помисли той. Измериха му пулса, кръвното налягане, прикрепиха по слепите очи и дланите металически датчици и дори му пъхнаха един в устата под езика.

— Така удобно ли е? — запита с безпокойство Симънс и отстъпи крачка назад.

Уеб кимна и ехидно забеляза:

— Не изглежда това да те тревожи много.

— Агресивна реакция, Симънс. Обърнете внимание на това. Аз дори бих добавил — съвършено нормална — полугласно произнесе Оркат.

— Ако на света има въобще нормални трогове — съгласи се Симънс.

— А сега, трог, облегни се назад. И не се бой, няма да те нараним — той докара до креслото стойка, на която бяха закрепени два реда отражатели.

Оркат натисна някакво копче и отражателите започнаха да се въртят, като всеки следващ в реда си се въртеше в обратна посока. Безброй блясъци преминаваха пред очите на Уеб и той просто не можеше да отмести поглед. Не загуби съзнание, но беше като хипнотизиран. Дори не можеше да помръдне. Виждаше ясно как хората в стаята се движат напред назад, усещаше леките убождания по местата, където бяха прикрепени датчиците, а в устата си вкус на мед.

Чуваше приглушените и пронизителни звуци, но така и не можеше да помръдне...

Отражателните лампи забавиха въртенето си и Уеб успя след доста усилия да откъсне очи от тях. Струваше му се, че е прекарал в това кресло стотици години. Главата му бръмчеше ужасно, но болката бързо премина и той се усмихна мило на своите мъчители.

— Е, убедихте ли се сега, че не съм трог?

Симънс се разсмя гръмко.

— Какво всъщност — разтревожи се Уеб — открихте?

— Само това, че ти си трог — разпери ръце Оркат.

— Какво! — зарева Уеб. — Щом това е изводът на вашата глупава машина, то тя е неизправна!

— Типично поведение на трог — отбеляза Симънс — Само те си позволяват да припишат на неодушевен предмет враждебна предубеденост.

Оркат кимна в знак на съгласие.

— Изслушайте ме! — замоли се Уеб. — Аз не съм трог! Аз съм човек от двадесетия век!

— О, да, — потвърди Оркат и изключи машината. — Това е най-трудно да се разбере. Ти не ни заблуждаваш, когато говориш за двадесетия век. На екрана липсват следи от лъжа. Ментографът не може да се излъже. Кое то за пореден път доказва колко лошо познаваме миналото си. Аз никога не бих си помислил, че още в онези времена са съществували трог, досега считах, че са се разплодили след Световната катастрофа.

— Изслушайте ме, преди да разкриете картите си — грубо каза Уеб. — Аз най-добре зная трог ли съм, или не. Дайте ми възможност и непременно ще ви го докажа!

— Слушай, трог, думите ти са странни, но ти ми харесваш, — в гласа на Симънс се усети неочаквана топлина. — Ти си истински боец! Но, нали разбираш, в ръцете ни се намират неопровержими доказателства, така че не подскачай. Погледни сам! — и разтвори на масата няколко енцефалограми със записите на мозъчната електрическа активност. — Снети са от твоя мозък — поясни снизходително. — А това е енцефалограмата на трог. А тук — посочи трета лента, закрепена на стената, — е енцефалограмата на нормален човешки мозък. Сравни ги сам и се убеди.

Уеб нервно преглътна. Това, което показваше Симънс, беше направо невероятно. Записът на дейността на нормален мозък представляваше плавна синусоида. Записът на трог — прекъснати начупени линии на места с резки връхчета. Грешка нямаше — неговата крива съвпаднаше с кривата на трога!

— Но... — започна той.

Оркат го прекъсна с рязък жест.

— Аз съм гладен — обърна се той към Симънс. — Хайде, да отидем да видим какъв обяд са приготвили днес. Не се грижи за него — и презрително се намръщи, като видя, че колегата му объркано гледа към пленника. — Никъде няма да избяга. Ще го предадем на Дедал, нека той се заеме с този трог. Симънс без желание тръгна към вратата. Когато капитанът излезе от стаята, той се обърна рязко.

— Много съжалявам. Но с нищо не мога да ти помогна. — И му протегна ръка.

Уеб машинално я стисна и отбеляза, че Симънс му кимна леко на сбогуване, като че ли в знак на уважение и побърза да излезе. Вратата се хлопна и прекъсна посред дума изречението на Оркат, в което се казваше, че тази година градът изпитва трудности с продоволствието.

Задуши го безсилна злоба, изруга гневно и седна направо на пода. Остана му щастието да гадае, какво ще прави с него този Дедал. Явно — нищо добро! Спомни си Маги и затрепера. Беше й обещал, че хората от града няма да я убият... а излезе обратното. Зад вратата се разнесе груб възглас. Инстинктивно се огледа за някакво оръжие, но успя да се опомни. Ако тук нещо успееше да го спаси, едва ли това бе силата. Извади измачканата кутия цигари — останали му бяха съвсем малко — и непринудено запуши.

В този миг вратата се отвори и се появи висок човек, облечен в зелен военен мундир. Лицето му се набръчка от раздразнение, когато разбра, че Уеб е без охрана в стаята.

— Каква небрежност — избоботи той, — каква само небрежност! Ако този трог имаше поне малко мозък в главата си, досега щеше да избяга.

— Аз не съм трог — машинално отбеляза Уеб, въздъхна и се надигна.

— Затваряй си устата, трог мръсен — военният прекрачи прага и влезе в стаята. Зад него в коридора група добре въоръжени войници

очакваха Уеб. — Следвай подразделението за особени задачи — заповяда той. — И не мисли да се съпротивляваш. В Отбранителния център е безсмислено да се вдига шум.

Уеб дръпна за последен път и старателно размаза с тока си големия фас.

— Троговете имат отвратителни привички — намръщи се един от войниците. — Наистина по-рано не съм забелязал да имат такава привичка, въпреки че съм виждал много трогове през живота си. Все едно, тази привичка е отвратителна.

— Троговете не го правят — забеляза Уеб. — Впрочем това са дреболии. И така, къде отиваме?

— Хайде, да вървим — разсмяха се войниците и заблъскаха пленника си към вратата. Подразделението се строи в каре край него и тръгнаха на път.

Доколкото успя да разбере, трогове наричаха някакви полуразумни същества, които обитаваха подземните пещери. Ако това е така, защо, по дяволите, енцефалограмите се оказаха неверни? „АЗ НЕ СЪМ ТРОГ“ — убеждаваше се сам себе си. И веднага изстена — кривите бяха идентични с тези на Троговете.

Раздразнението му беше толкова силно, че той ядно тропаше с крака по пружиниращия под. Спряха се пред някаква врата и зачакаха, а когато тя се отвори, войниците го блъснаха вътре и веднага влязоха след него, чу как вратата се блъсна и подът изненадващо пропадна... Уеб глътна конвулсивно въздух. Коремът заедно с цялото си съдържание подскочи към гърлото му. За пръв път през живота си се оказваше в бърз асансьор, приличащ си като роден брат със свободното падане. На пазачите им нямаше нищо — бяха свикнали. Един от войниците бутна съседа си в хълбока и кимна към Хилдрът.

— Трог! — каза той и се усмихна.

Асансьорът спря и охраната излезе. Приблужи се часовой с дълга пушка и внимателно ги изгледа.

— Документите!

Командирът на подразделението в недоумение вдигна вежди. — Документи ли? — запита той. — Та ние чисто и просто водим този трог в ямата, където ще изпълним присъдата. За това не се изискват никакви документи.

— От днес се изискват — часовоят се изплю. — Тази зона е под карантина. Заповед на Отбранителния център!

— Ха, ето какво било то... — с неприязън процеди командирът. — Не се ежи, службо, аз командвам тук! Отдръпни се настрана и ни остави да минем! Или ще ти скъсам нашивките!

— По-скоро се погрижи за своите! — наежи се часовоят и си поглади оръжието. — Обръщайте се кръгом и да ви няма!

— Ти прекрасно знаеш, че тази обида няма да я оставя така! Ще доложа на началството! — и очите му се свиха на тънки цепки.

— Докладвай си където искаш! Тук сега е зоната на Хрончо. Днес, рано сутринта, Отбранителният център я реквизира.

Командирът бе готов да се взриви, но в този момент се намеси Уеб.

— Вие казахте: Хрончо? — запита той. — Не е ли това машината на...

Реакцията на войниците се оказа непредсказуема — не успя да мигне и дулата на оръжието им се опря о гърдите му. Командирът направо се олюля, докато извади пистолета си. А след миг още десетина цеви се насочиха към Уеб. Възцари се напрегнато мълчание. Часовоят пръв се обади.

— Аз мислех, че този е трог — изрева той. Командирът с тревога в гласа потвърди:

— Такъв е. Дявол да го вземе. — И страшно изглежда затворника. Какво знаеш ти за Хрончо? — изкряска той.

Уеб се опита да се усмихне.

— Не чак толкова много — примирително каза той.

— Аз просто поисках да разбера какво означава тази дума и това е всичко.

— Лъже — каза един от пазачите. Командирът кимна, сурово погледна Уеб и каза:

— Смятай, че спечели известна отсрочка на екзекуцията, гаден трог! Сега няма да те разстрелям, докато в Отбранителния център не те разпитат както се следва. Щом сте разбрали и за Хрончо, какво тогава вие, трогите, не знаете? Отговаряй веднага!

Уеб мълчеше, тези хора от бъдещето с идиотските им заблуждения направо вселяваха ужас в душата му.

— Слушайте — започна той неуверено, но командирът рязко го прекъсна.

— Не — каза той и присви очи. — Не, няма да те водя обратно в Отбранителния център. Ти си предаден в мое разпореждане и аз сам ще ти развържа езика! Обещавам ти, че моят способ и наполовината няма да бъде толкова приятен, колкото хипноскопът в центъра.

Пленникът печално въздъхна и отново се повлече по коридора. Зад него, в дъното на коридора, бе възникнало алено зарево, което преди го нямаше. Уеб се заинтересува и се заоглежда. Един войник го забеляза, също се обърна и веднага нададе тревожен вик, който разкъса тишината.

— Проникване на трогите! — раздра гласа си той. — Сигнал за опасност. Тревога! Трогите са проникнали в града!

УЖАС ПОД ЗЕМЯТА

Положението на Уеб като новоизпечен трог беше ужасно, но сега забележимо се влоши.

— Наглеждайте го! — заповяда командирът. — Възможно е трогите да се опитат да го освободят. При най-малкото подозрение го застреляйте!

Цялото подразделение се хвърли в посока на аленото сияние. Уеб остана под охраната на един войник и се почувствува изключително неуютно: показалецът на пазача му танцуваше върху лостчето на спусъка. Не му оставаше нищо друго, освен да се моли на бога.

Вратите на асансьора се разтвориха и в коридора нахлу разгорещена тълпа войници, които бързаха към звуците на битката.

Пазачът дръпна подопечния си до стената, иначе и двамата биха се оказали под колелата на масивно устройство, приличащо на оръдие, което трима юначаги, пъхтейки и ругаейки, влачеха след себе си.

Зад вратата, над която светеше страшният сигнал, се долавяше шум на престрелка. Викаха хора, глухо тътнеха взривове, тънко писукаха лъчеви карабини. Войникът до Уеб изръмжа някакво проклетие и се загледа в него.

— Троги! — процеди през зъби. — Мръсни копелета, способни са да нападат само в гръб! Подли къртици, излизат от блатата си, като смятат да ни изненадат! Гнусотии вонящи... — ругатните му продължиха дълго, но Уеб не ги слушаше. Боят явно се приближаваше към тях. Зад вратата проблясваха оранжеви избухвания и той започна да преценява как да постъпи, ако схватката се пренесе в коридора. „Странно сражение — помисли той, — сражение в дълбините на гигантски град!“ Очевидно трогите, обитаващи пещери и тунели, правят подкопи, през които извършват набезите си.

Сражението се приближаваше. Нападателяте изтласкваха защитниците на града. Уеб настръхна. Вратите на асансьора зад него се разтвориха и в коридора влетя поредната порция въоръжени хора.

Лицата им бяха обхванати от боен ентусиазъм и те, без да се бавят, се насочиха към предните линии.

— Презрени троги! — отново се раздаде грубият глас на пазача до самото му ухо. Уеб неволно се отдръпна и въпросително погледна викащия си съсед. Лицето му бе изкривено, диво скърцаше със зъби и успяваше заедно с това да изригва потоци от хули и ругатни. Пламтящите очи се бяха налели с кръв. — Трогови изчадия! — прописка той. — Струва ми се, че те нападат единствено да те освободят. Ако е така, ще те изгоря, преди да се мръдна от това място!

— Няма нищо такова — примирително каза Уеб и безпомощно се сви под силата на погледа, излъчващ безпределна злоба.

Лицето на пазача се изкриви от злоба и аха от дулото да излети електрически заряд.

— Хей, ти! — възкликна пазачът, след като се отказа да стреля. — Слушай! Отивам да помогна на своите в схватката, а ти, ако се опиташ да изчезнеш, мисли му, ще ти откъсна главата, щом се върна!

— Н-нно... — започна да заеква Уеб и не успя нищо друго да каже. Пазачът го сграбчи за рамото и с маниакална ненавист го заблъска пред себе си към една от многочислените врати на коридора, с ритник я разтвори и силно го блъсна вътре.

Стаята бе съвсем слабо осветена.

— Съветвам те да не се показваш навън — заплаши пазачът и да усили въздействието на думите си, удари Уеб така с юмрук, че той се завъртя като пумпал, направи няколко неориентирани крачки — и се врязва в издигащата се в средата на стаята метална конструкция. Удари главата си в извита тръба, от очите изскочиха сноп искри и въпреки че беше почти напълно заглушен, чу как вратата се хлопна. Повдигна се на лакти и объркано разтърси глава. Зад гърба му се чу шумолене, обърна се и видя да го доближава дребно човече с дълга сива брадичка.

— Ти повреди Хрончо! — завика то. — Кой си ти и с какво право нахълтваш като хвърлен камък от ръката на пълен идиот!

ХРОНЧО! Да вярва ли на ушите си. Тази дума върна Уеб към живота и прогони мъглата от главата му. Впери очи в съоръжението. То с нищо не напомняше яйцевидната капсула, в която бе пътешествувал заедно с Рон Дайнин, но и тази конструкция би могла да се окаже машина на времето.

Главата продължаваше да го боли, повдигаше му се. Стана и все още полюлявайки се, заоглежда бобините, навити от сребърен проводник, редицата лампи, част от които бе разбил, и разбра, че неочаквано всичко се беше променило. По-точно, окръжаващият свят бе останал същият, но мислите му се оцветиха с други краски. От безпорядъчната купчина прибори и устройства мозъкът му започна да изгражда цялостна картина на машината. Той разбра предназначението на отделните възли и детайли и тяхната взаимна връзка. Сега той знаеше, а не правеше догадки, откъде научи, че върху полето на времето действа изкривено статукво, създавано от бобините...

Далечен непознат глас го прекъсна, но не успя да разбере думите.

— Отговаряй! — гласът бе съвсем наблизо и Уеб, намирайки се почти в безсъзнателно вцепенение, погледна сивобрадия. — Отговаряй! — повтори човекът. — Кой си ти?

Устата на Уеб почти се отвори да произнесе: „Наричат ме...“, но навреме се усети, че вместо привичното „Уеб Хилдрът“, без да се колебае, шепти „Рон Дайнин“. Стисна зъбите си и замълча.

Човекът не изчака отговора, приближи се до машината и застана, като видя повредите. В очите пробляснаха огънчета на ненавист, а дребните юмручета се свиха в безсилна злоба.

— Безмозъчен селяндур! — възкликна той. — Ще видиш ти какво ще ти се случи, щом Отбранителният център научи! Сега ще правим цял месец ремонт! Слава на Всевишния, че извадих контролера за настройката, преди да влетиш, иначе и година не би ни стигнала да се оправим.

Уеб изпита странно вътрешно съпротивление и без да сваля очи от машината, забеляза нещо, на което преди не беше обърнал внимание. Дори не се опита да разбере откъде възникна в главата му това удивително знание. Просто отбеляза, че в грубата конструкция липсва една важна част. Тогава заоглежда стоята, без да обръща внимание на викащото човече, и... на една лавица, долепена до стената, забеляза плосък предмет, проблясващ с всички цветове на дъгата. Краката сами го понесоха, а сивобрадият подтичваше след него, ругаеше и хвърляше обилни капки слюнка:

— Ей, ти! Спри се! Какво правиш?

Достатъчен бе един по-силен тласък и дребосъкът отлетя настрана. Уеб докопа предмета и го вдигна. Човечето се опита да го измъкне от ръцете му, но силите бяха прекалено неравни. Тогава то се дръпна, като дишаше тежко, и викайки, се хвърли към вратата.

— Помощ! — зави то и се гмурна в самия център на боя. — Помощ! Къде е караулът? Грабят Хрончо!

Но със същия успех можеше да шепти. Никой не му обърна внимание. Уеб изчака, докато то се скрие зад вратата, излезе навън и пое в обратна посока. Близко до асансьора се спря. Намираше се още във властта на странния паралич, който го бе завладял и го заставяше да прави това, което въобще не смяташе да върши. В другия край защитниците на града се биеха в ръкопашен бой с превъзхождащ ги по численост противник. Нападателите нахлуваха на вълни и напомняха на морски прибой. Из бъркотията на битката изскочи някакъв войник и бегом се насочи към асансьора.

— Те са прекалено много — дишайки тежко, каза той и с треперещата си ръка трудно натисна копчето за повикване на кабината, което се оказа безсмислено действие. Сигналът за пристигане звънна и вратата се отвори. Войникът погледна вътре и мигновено отскочи назад.

— Троги! — зави с пълен глас той. — Обкръжени сме!

Войникът се опита да вдигне оръжието си, но противникът се оказа доста по-бърз. От кабината удариха десетина лъча едновременно, които направо го насякоха и той падна, без да издаде нито стон.

Уеб също се обърка от страх и кой знае защо се протегна да вземе оръжието на убития войник, но не успя да го стори. Удар по главата предизвика истински звездопад, а след избухването на свръхновата потъна в пълен мрак...

— Доубийте го и точка! — каза някой над ухото на Уеб с необикновено тънко гласче. — Надземник! Какво да се занимаваме с него! Убийте го!

Той застана. Изглежда, хората, жадни за неговата кръв, бяха изпълнили цялото свободно пространство. С труд отвори очи да погледне новите си врагове, но безуспешно. Обкръжаваше го пълна и непроницаема тъмнина.

— Ослепях — диво се развика Уеб. — Какво направихте с очите ми, проклети дяволи?!

Почти до самото му ухо се разнесе възглас на удивление:

— Какви ги дрънка този? Какво значи „ослепях“?

— Обикновено дърдорене на надземниците — произнесе друг глас, по-нисък и по-отдалечен. — Хайде да гласуваме. Аз предлагам да го довършим.

Уеб изруга и се опита да скочи на крака.

— Изслушайте ме поне вие — започна той, но не успя да завърши. Щом се размърда, от всички страни на тъмнината върху него наскачаха дребни меки телца, залепиха се и го притиснаха към земята.

Изуменият Уеб се опита да се съпротивлява, но те бяха прекалено много и освен това в тъмнината бе безпомощен, докато на противниците му тя не пречеше. Движенията им се отличаваха с точност и увереност: очевидно виждаха в тъмнината или... Замига отчаяно и когато различи наоколо смътни силуети, въздъхна с облекчение. Или мъглата в очите се разсейваше, или отнякъде започна да прониква светлина... Уфф! Господи блажени — не е сляп.

Една от тайнствените тъмни фигури го пусна и се изправи на крака, но без да престане да го следи.

— Дайте му да си поеме въздух — заповяда тя. — Той повече няма да се дърпа.

— Вие сте абсолютно прав — съгласи се Хилдрът. — Повече няма да се дърпам. Но какво означава всичко това? Кой сте вие?

— Ние сме трог — обяви фигурата, която стоеше малко по-далеч. Смиг твърди, че ти също си трог, затова не те убихме веднага.

— Да, той е трог, той е трог — уверено произнесе друг глас. — Нима сами не виждате? Надземниците го държаха под ключ, а ние го освободихме. Разбира се, ако искате — убийте го, все ми е едно, но той наистина е трог.

— Млъкни, Смиг! — пресече го непознат глас. — Ти ни подлъга така. Нали следеше за надземниците и твърдеше, че съвсем не са готови за нападението. Заради теб се заблудихме. По-добре за теб ще бъде да млчиш!

— Но ние не сме се заблудили! — възмути се Смиг. — Ние...

— Млъкни! Ей, ти! — последните две думи се отнасяха за Уеб. — Кажи ни какъв си: трог или надземник?

Запитаният въздъхна тъжно и някак си безучастно изчисти ръцете си от няколкото дребни твари, които се бяха полепили по тях. Седна на земята и се загледа. Зрението му се възвръщаше, въпреки че още различаваше трудно детайлите. Около себе си наброи половин дузина трог и всички те бяха въоръжени и се тълпяха в дълъг тесен тунел, на края на който мъждееше светлина. Ако сражението още продължаваше, то те сега се намираха далеч от него, изстрели и викове не достигаха дотук.

— Как да ви кажа... надземниците твърдяха, че аз съм трог — бавно произнесе той, стараяйки се да спечели време. — Това е всичко, което знам. Въпреки че преди няколко часа въобще няхах понятие какво означава тази дума.

— Чухте ли го! — провикна се Смиг. — Той е трог! Така са казали надземниците!

— Млък! — изкряска властен глас. — За чуване, го чухме, а ти? Той заяви, че понятие си нямал за трогите? Какъв трог е тогава?

— Те имаха предвид, че аз повече приличам на трог, отколкото на надземник. — И Уеб се изкашля. — В действителност не съм нито трог, нито надземник. Аз съм човек от миналото!

— А аз мислих, че е трог — разочарова се Смиг. — Може би наистина е по-добре да го убием?

— Почакайте — побърза да каже Уеб. — Какъвто и да съм, трог или не, мога да ви бъда полезен. Зная над какво работят надземниците, нали бях досега в града. Вие сигурно сте чули, че те конструират Хрон?

Тишина. По едно време предводителят Им с недоумение запитва:
— Какво?

— Хрон — повтори Уеб. — Нима не знаете? Наистина ли? Това е машина, която може да пътешества във времето. Надземниците ще я използват в борбата против вас!

Отново тишина. Но сега Уеб забеляза, че Смиг и предводителят нещо си шептят, след което предводителят с отвращение възкликна:

— Ама че си бил глупак, Смиг! Ти нещо да не полудяваш? Отначало викаше да не го убиваме, после — да го убием, а сега — да го пуснем!

— Но той е полудял — възрази Смиг. — Каза „пътешествие във времето“.

— И какво, като го е казал! Да го заведем при шефа, а там ще решат, нали ме разбра, Смиг?

— Тогава не ме обвинявайте във всичко — възмути се Смиг.

Предводителят натисна пръст в ребрата на Уеб.

— Ставай — каза той. — Отиваме при шефа. Той ще се оправи с теб.

Не му остана нищо друго, освен да се надигне. Тъжно и с умиление си спомни как прекрасно си живееше в двадесетия век, където никой не го подритваше като скитник напред-назад. Най-малкото преди да се появи Рон Дайнин и да домъкне след себе си тълпа Усмирители. Бедният, помисли си, съдейки по всичко, отчаяният опит да удължи живота си, като се пресели в неговия мозък, е пропаднала.

Или не е пропаднала? Не би ли могъл разумът на Рон да бъде онази вътрешна сила, която го завладя в стаята при Хрон? Възможно е именно той да оглеждаше грубата машина с неговите очи и да вниква в принципа на действието ѝ, а после го застави да приближи до пъстрия предмет на лавката и да го вземе?

Като си спомни за него, потърси в джоба си. Нещо тежко, плоско, топло и пулсиращо се намираше там. Не се реши да го извади и да го разгледа пред враждебните трогии, но въздъхна с облекчение — контролерът се намираше при него.

Мозъкът му отказваше да възприеме факта, че от мига на появата на Рон в малката му квартирка измина не повече от денонощие — ако не се смятат столетията между основните събития. А през тези часове се случиха невероятно много неща: отначало — Усмирителите, после — лудешкият полет през вековете, сега — градът и трогите... и Маги, особено Маги... Уеб усети убождане в сърцето. Безспорно тя е дива и необузdana, но какво тогава заставяше сърцето му при спомена за нея да бие силно и трепетно? Интересно къде се дяна? Дали ще успее още веднъж да я види?

Подгонван от ниските трогии, Уеб се наведе и се пхна в тясното гърло на тъмния тунел и пое в посока на светлината. Колкото тя се усиливаше, толкова повече трогите се вълнуваха. По едно време предводителят спря и недоволно запита:

— Какво става, Смиг? Ти ни поведе по друг път.

— Надявам се, че всичко е наред — отговори той и от съмнение гласът му затрепера. — През живота си досега не съм виждал толкова светлина, но мога да се закълна, че вървим правилно.

— Ще ти е добре, ако си прав! — произнесе предводителят прекалено спокойно, та да се усети заплахата.

Трогите завиха в един глас, но началникът им веднага ги укроти.

— Затваряйте си устата! — извика грубо. — Заповядвам да си сложите защитните очила. Нека приближим още малко и тогава ще се ориентираме.

Трогите трескаво заизваждаха големи тъмни очила, надянаха ги и се строиха в боен ред. Тромавите късокраки фигурки с големи петна, вместо очи, не напомняха на въоръжен отряд. Високият човек сякаш бе съпроводжан от глутница подземни мечки, облечени за смях като хора.

С всяка крачка светлината ставаше по-ярка. Сред трогите се разнесоха възгласи на изумление. Но когато се добраха до края на тунела, шепотът и възгласите затихнаха и трогите замълчаха, обхванати от ужас.

— Ето че сме тук! — разсвирепя предводителят. — Както се разбрахме, Смиг. Тук ще си разчистим сметките!

Беднягата се сви от страх и дори на Уеб, който наблюдаваше отстрани, му стана жал за мъничкото човече. Сега, при светлината на слънцето, трогите не изглеждаха като смъртни врагове, а приличаха на малки елфи, изплашени до смърт. Та тунелът, по който те стотици пъти се бяха връщали в централната си пещера, сега се прекъсваше в пустотата. Те не вярваха на очите си. Като се приближи до самия край, Уеб видя, че подът на тунела се подава навън под открито небе, а пропастта под него е тридесет фута и преминава в безжизнена пустиня, нажежена от лъчите на древно червено слънце.

ПРИЛИВНАТА ВЪЛНА

Предводителят обърна към Смиг непроницаемите си тъмни очила-очи и той още по-силно се сниши. Така го гледа известно време, после даде знак на подчинените си. Петима души се приближиха до него и го заобиколиха. Възникна разгорещен спор. И въпреки че се виждаше как разпалено жестикулират, сочейки Смиг, нито една дума не можеше да се чуе.

— Какво става? — запита Уеб.

Смиг изтри с длан побилата пот по бледото си чело, така характерно за обитател на пещери, обърна се към него и треперейки с долната си челюст, произнесе:

— Ти вярваш ли в ада, надземнико? Сега ще ни изпратят там!

Уеб отново се опита да преглътне и със същия успех — устата му беше абсолютно суха. Събитията се развиваха прекалено бързо, и то не в посоката, която би желал. Погледна Смиг, съзерцаващ безкрайния пустинен пейзаж, после спорецките тропици и взе решение. Направи няколко крачки към края на тунела, спря се, повика самотния Смиг и когато той дойде неохотно до него, му каза:

— Смиг, ти искаш ли да живееш?

— Млъкни, надземен изкусител — мрачно отговори трогът и се обърна. — По-лошо не може да стане.

— Не те питам от любопитство. Погледни надолу, брегът на урвата е стръмен, но не и отвесен. Ако успеем да се спуснем, сме спасени!

Смиг ужасен се обърна.

— Там, на слънце? — възкликна той. — Но то ще ме убие. Та аз съм трог!

— Ти си знаеш най-добре — равнодушно произнесе Уеб и запита: — Какво ще ти сторят приятелчетата, ако останеш тук?

Смиг го гледаше през тъмните очила. Човекът от двадесетия век се приближи към него и меко, но рязко го бутна. Трогът загуби равновесие, изписка и като се претърколи, се запързала по склона. Но

успя благополучно да се приземи. Разнесоха се диви викове. Уеб се обърна и видя трогите да се хвърлят към него. Тогава и той скочи, като се опитваше с ръце и крака да забави падането. Урвата беше почти отвесна, наклонът ѝ не надхвърляше петнадесет градуса, но и те бяха достатъчни да смекчат падането. Усети остри камъни да разкъсват дрехите и тялото, но щом се приземи, скочи на крака и веднага побягна.

— По-бързо! — извика на Смиг. — Трябва да се скрием някъде!

Трогът се надигна и се понесе след него. Уеб бе запомнил, че устата на тунела се издаваше напред върху някакъв склон и е достатъчно да пробягат двадесетина ярда и да се окажат зад извивката на склона, в пълна безопасност извън обсега на оръжията им. В този миг съвсем близо се метна фонтан нажежен пясък и камъни. Прегъна се на две и побягна на зиг-заг. Още един лъч удари мястото, където бе секунда по-рано. Зад него се чу болезнен вик. Той заобиколи издатината и се оказа в безопасност. До него на земята се въргаляше Смиг. Треперещата му ръка стискаше рамото, а лицето му бе изкривено от болка.

— Улучиха ли те, Смиг? — развълнува се Уеб, Трогът изригна поток неразбираеми проклетия.

— Те!? Да ме улечат! Хайде де! Отгоре падна някакъв камък и едва не ме смаза. А тези некадърници... те не биха уцелили дори отвесна стена пред себе си.

— Камък ли? — Уеб погледна нагоре и загуби дар слово: от върха на скалата ги гледаше Маги и стискаше пистолет в ръката си. Тя беше още по-изумена, но успя първа да проговори:

— Уеб, скъпи — възкликна тя, — откъде се взе?

А той въздъхна с облекчение.

— Спускай се долу! — извика, но поканата му се оказа съвсем излишна, плъзгайки се и прескачайки от камък на камък, Маги бързаше към него.

Тя сякаш летеше и се приземи до него. Уеб я подхвана да не падне, а тя се притисна и устните им се сляха...

Уеб я пусна скоро и без желание, но внимателно я постави на земята. Маги се отдръпна крачка назад и деловито го изгледа.

— Слава богу, че те намерих, Уеб — гласът ѝ бе удивително нежен. — Направо съм щастлива!

— Аз също — призна си Уеб и се закашля, — но ти къде изчезна?

— Въобще търсих те — усмихна се Маги. — От момента, в който избягах от мръсните трог, тези подли и презрени твари... — Спри се! — извика Уеб и спокойно добави: — Запознайте се. Маги — това е Смиг. Смиг — това е Маги.

— Здравей — каза Смиг. — Аз съм трог, надземнице — гордо произнесе той.

Маги го изгледа изразително.

— Така е — каза тя накрая. — Успях да се срещна с трогите. Шестима твои сънародници ме нападнаха отзад и отмъкнаха, като едва не ме удушиха с примките си. Не зная какво си въобразявах, но успях да ги надхитря и за секунда се освободих от въжетата. Трябва да се благодаря на това нещо — и тя се потупа по кобура, гледайки Смиг. — Ако ми възразиш нещо, веднага съм готова да се справя с тебе — предизвикателно произнесе тя. — Аз съм бруклинка, от най-твърдата банда по реката.

— Смиг не възнамерява да ти възразява — побърза да се намеси Уеб. — Той е на наша страна. По-добре разкажи какво се случи, след като те похитиха?

Лицето на Маги като в калейдоскоп мигновено се измени.

— Търсих те, Уеб — ласкаво произнесе тя. — Разтършувах целия проклет град, но когато стана прекалено горещо, запътих се към моя планер. Защо? Сама не зная, но какво друго ми оставаше... Дори да го бях намерила, как бих го поправила?

— Станало прекалено горещо? Ти имаш предвид, че са те преследвали гражданите? — прекъсна я Уеб.

— Гражданите! — презрително каза тя. — Не, горилите албиноси, онези, облечените в черни атлазени шорти, щом се появиха, реших да изчезна. Последното нещо, което видях, бе това, как гражданите пъхтяха и се отбраняваха от трогите отдолу и от горилите — отгоре. Изстрели, лъчи и тем подобни гадости. Играта загубя.

— Горили в атлазени шорти — замислено повтори Уеб, докато се вслушваше в думите ѝ като към нещо до болка познато и изведнъж спомените се взривиха в него като бомба. — Боже милостиви! — възкликна той. — Та това са Усмирителите!

— Точно така се наричаха и те — равнодушно потвърди Маги. — И усмиряваха, трябва да ти призная, великолепно.

Уеб се напрегна, щом Усмирителите са тук някъде, значи и опасността го следва по петите. Рон го бе предупредил, че те няма да го оставят на мира и ще продължат преследването до дупка. Помисли си за пострадалите граждани от атаката им и въздъхна. Очевидно убийците от бъдещето възнамеряваха да избият хиляди невинни хора от това време, само и само да докопат Дайнин. Или, забиха камбани вътрешна тревога, те не преследват Рон? Не би ли могло да се случи така, че заблудени от приликата на мозъците им, да са по неговите следи? Конвулсивно преглътна и едва тогава съобрази, че Маги продължава да разказва:

— ... не успяха да дойдат по-близо, тогава оставиха машината извън турболентната зона и тръгнаха към Хрончо пеша — тя се спря и удивена повдигна вежди, като видя изражението на събеседника си. — Какво ти е, Уеб? — разтревожи се Маги.

Той небрежно махна с ръка.

— Та какво спомена за Хрончо?

— Аз казах — повтори Маги, — че тези Усмирители търсят някакъв си Хрончо. Нужен им е пилотът на машината. Те знаят, че се крие някъде в града. — Тя се разсмя. — Честно казано, радвам се, че не съм аз на мушката. Прекалено са настойчиви. Далеч по-упорити от стария Хългейтс.

— Трябва им Хрончо? — притвори очи Уеб. — Колко интересно! А тази турболентна зона... не знаеш ли какво представлява?

— Дори понятие си нямам.

— За съжаление и аз. Но ми се струва, че около нея се събират много факти. И блатото, което видяхме, и индианците, и града, и ти дори... Един с друг тези факти са безсмислени, но свързани с Хрончо — машината на времето, излязла извън контрол, представляват вече хармонично цяло. Така е! — от вълнение Уеб се изправи. — Ако Хрончо им е нужен, то на нас ни е още по-нужен. Маги, ние трябва да се доберем до него, преди Усмирителите. Играта не е на живот, а на смърт и ние ще ги надиграем, ако ги изпреварим. Ти ще намериш ли пътя към твоя планер?

— Разбира се — каза тя. — Наистина, всичко се е смесило. Откъде се взе тази пустиня? Но планера ще намеря!

— Аз пък зная пътя от планера до Хрончо. Да тръгваме, Маги.

— И аз идвам с вас! — изви глас Смиг. — Не ме захвърляй, надземнико!

— Какво ти става, Смиг — усмихна се Уеб. — Дори не си помислих такова нещо. Да вървим!

* * *

Докато те се движеха през пустинята, аленото слънце неподвижно висеше на небето. Маги се спря и като прикри с длани очите си, погледна към него.

— Защо слънцето не се движи, Уеб? Той повдигна вежди.

— И мен ме удивлява — отговори той. — Аз... измислих хипотеза, безумна наистина, но ако се огледаш наоколо, светът, който ни обкръжава, не може да се нарече нормален.

— Каква ти е теорията?

— Ти имаш ли си понятие от астрономия, Маги?

— Не повече от това, което сама съм разбрала. Ние, бруклинците, не се занимаваме с такива неща.

— Но ти сигурно знаеш, че Земята се върти около оста си. Разбира се, ако се вярва на астрономите, приливите някога ще забавят и дори ще спрат това движение. И тогава планетата ще бъде обърната към светилото само с едната си страна, така както Луната е обърната към нас. От това следва — най-малкото човек на Земята би го виждал така, — че слънцето е престанало да изгрява и залязва.

— Ти за това слънце ли говориш?

— Разбира се — кимна Уеб. — Забавянето изисква време, много време. Не някакви си стотина или хиляди, а милиони години — той внимателно наблюдаваше за реакцията ѝ. — Аз мисля, че пустинята е попаднала тук от много далечното бъдеще — бавно завърши извода на хипотезата. — Каква ѝ е възрастта, не знам, но външният ѝ вид ми дава възможност да предположа, че тя е отдалечена в бъдещето така, както палеозойската гора в миналото.

— Но аз не бях в машината на времето! — запротестира Маги.

— Няма значение! Откраднатият Хрончо се развали и стана нещо непредсказуемо. Аз мисля, че енергията, която използва, се е

разтекла на всички страни, както ударната вълна при взрив. Отделни части на различни епохи са захванати от машината и са притеглени към нея. Тя още действа, но доста нестабилно. Ах, само да знаех какво ще стане с нас, ако частта, в която се намираме, се откъсне от влиянието на Хрончо?

— Надземнико, защо говориш така? — нервно произнесе Смиг. — Какво означава това, да се откъснеш от влиянието?...

Уеб се намръщи.

— Преди тази пустиня я нямало — поясни той. — Струва ми се, че вчера тук вонеше бласто и растяха папрати. За теб, Смиг, на това място се прекъсна тунелът и ти сега си в друго време, въпреки че родната ти пещера е някъде наблизо. В пространствен смисъл. — а във времето — на милиони, дори на стотици милиони години. Да предположим, че докато още тъпчем този пясък, машината се изключи. Пустинята ще се окаже много стара и слънцето също. То е много по-голямо от това, с което сме свикнали, но доста хладно. Това е угасваща звезда. Пустинята е измъкната от дните преди края на света. И ако тя се освободи от влиянието на Хрончо, ние ще се превърнем в пленници на далечното бъдеще.

Маги объркано замига, погледна Уеб, после пустинята.

— Нищо не разбирам — призна си тя.

Мъжът недоволно се намръщи, отвори уста да обясни още нещо, но девойката го прекъсна.

— Уеб, аз нищо не искам да разбера — възкликна тя, — погледни по-добре какво става с планината, към която се отправяме!

Напред, приблизително на около пет мили, се издигаше островърха планина, която до този миг им служеше за прекрасен ориентир. Сега тя бе изчезнала. Вместо нея, пред тях се откри далечната линия на хоризонта, трептяща във вълните на нажежения въздух.

— Изчезна и половината пустиня — зави ужасеният Смиг. — Какво става?

— Още едно изместване на времето — процеди през зъби Уеб. — Част от частта се върна в своето време. А остатъкът може да я последва всеки миг!

— Гледайте! — Маги посочи хоризонта. Аленото сияние се разсея и те видяха как през пустинята се движи тайнствен сив вал.

— Какво е това? — възкликна Маги.

— Не зная — обърка се Уеб.

Пелената се разсея напълно и започна да се вижда как валът се мени — нараства главоломно. Гребенът му побеля и на всички страни се разлетя пяна.

— Вода! — развика се Смиг. — Приливна вода!

— Троги, ти си напълно прав — изруга Уеб, — да бягаме! Ако се насочим наляво, където би трябвало да е планерът, ще успеем да се доберем до възвишението. Въпреки че и там може да се окаже прекалено ниско. Но тук, на пясъка, сигурно ще се удавим.

Те побягнаха с пълни сили. Напред излетя Уеб, по петите му го следваше Маги, а колоната завършваше трогът, чиито къси и криви крака не бяха добре приспособени за бягане. До мястото на съприкосновение между двете епохи, където започваха възвишенията, оставаше приблизително четвърт миля, но на Уеб се стори, че им предстои да тичат цяла вечност. Въпреки че се носеха като подгонени, приливната вълна ги настигаше. Шумът се превръщаше в непрекъснат рев, а водата мачкаше под себе си сухотата на пустинята като гигантско стадо диви животни. Той се обърна през рамо, като рискуваше да падне, и прецени, че ако им провърви, ще успеят да достигнат хълма.

— По-бързо! — завика той и Маги мълчаливо кимна и започна да се откъсва напред. Горещият въздух изсушаваше дробовете му и всеки удар на сърцето отекваше в ушите като взрив на бомба. Силите го напускаха, спъна се в купчина пясък и едва не падна, но по чудо се задържа на крака и продължи да бяга.

Разнесе се рязко електрическо пукане и върха на купчината, в която се бе спънал, изпусна ярък пламък. Неочакваното събитие накара Уеб да извика от уплаха и да се метне встрани.

Група черни точки пълзяха нагоре по пресечения склон. Една от тях, мъничка фигурка, стоеше на върха и се прицелваше в тях с дебела, прилична на жезъл тръба, която предизвика в Уеб неприятен спомен. От края на жезъла нещо проблясна и през нажежения въздух на пустинята към него се понесе огнена точка, носеща със себе си смърт.

— Усмирителите! — завика той. — Пазете се!

МЕЖДУ СЦИЛА И ХАРИБДА

— Наистина! Те са! — изписка Маги. — Същите бледи дяволи, които видях в града.

Хвърлиха се по очи на пясъка. Над главите им изсвистя електрическият заряд и се взриви на стотина крачки зад тях. Маги мигновено скочи и побягна още по-бързо, ту на зиг-заг, ту снишавайки се до земята. Бегълците губеха ценно време, за да избягват изстрелите, а неумолимият вал заличаваше следите им. Те успяха да достигнат възвишението, когато разпенената стена ги покри. Дребосъкът трог едва не се задави от морската вода, но Уеб вкопчи пръсти в дрехите му.

Приливът се разби в брега и нагоре се метнаха фонтани от пяна и пръски. Заслепените и почти задушени хора се измъкнаха от водата и се търколиха на земята. Но почивката им продължи само няколко мига.

— Прекрасно е така! — издиша Уеб и се обърна по гръб. — Трябва да ставаме и да бягаме по-далече от тука. Усмирителите не ни виждат, но прекрасно знаят, че сме на този хълм. Те бързо ще довтасат.

— Остави ме, надземнико — жално застана Смиг. — Дай ми да умра спокойно. Очилата ми се изцапаха и не виждам нищо. Умирам от умора. Страх ме е. Остави ме тук!

Маги се усмихна на човечето.

— Нали си още жив, трог — каза тя. — Знаеш ли какво, затвори си очите и ми дай очилата си. Ще ги почистя. А после... ще бъде наистина добре, ако се съгласим с предложението на Уеб.

Хилдрът се изправи — заобикаляше ги елхова гора. Високите дървета със стройни клони не наемкваха за възрастта на тази част, в която бяха попаднали, нито пък дали в тази епоха има или не хора.

— Маги, ти сигурна ли си, че ще ни заведеш при планера?

Девойката дъхна на стъклата, изтри ги с носната си кърпичка така, че заблестяха, и подаде очилата на трога.

— Разбира се — отговори тя. — Ако само твоите познати не ни попречат. Струва ми се, и те се движат в същата посока.

През това време Смиг побърза да надене очилата.

— Ох, какво облекчение — каза той и се усмихна. — Добрата стара тъмнина!

— Е, и сега си доволен? Тогава, да вървим! — изкомандва Уеб. — В тази посока ли? — попита той Маги и тя му отговори утвърдително.

Те побягнаха между дърветата, като се стараеха да не вдигат шум. След като изминаха стотина ярда, девойката ги спря. На мястото, където ги бяха изхвърлили вълните, сега стояха Усмирителите. Огромните горилоиди като хрътки се оглеждаха на всички страни и се опитваха да уловят миризмата на следите.

— Сега ще ни забележат — едва доловимо прошепна Маги.

Уеб кимна и се намръщи, даде знак на девойката и трога да залегнат, след което се прегъна на две и започна да наблюдава внимателно преследвачите им. Само минута по-късно получи отговор на въпроса, който го безпокоеше.

— Идват насам — прошепна той на другарите си. — Няма да успеем да ги изпреварим. Тези синковци имат само мускули. Ще се наложи да се бием!

— Така си и знаех! — застена Смиг. — Трябваше да си остана в тунела.

— Престани да хленчиш, Смиг! Все още си жив и имаш пушка.

Трогът мълчаливо кимна.

— А ти, Маги, пазиш ли пистолета? Отлично! Едва ли двата останали патрона в люгера, ще ни спасят, но трябва да извлечем максимума от тях. Ще направим засада. Смиг, качвай се на това дърво. Маги, скрий се в храстите и се постарай да уцелиш последния Усмирител в колоната. Съвсем не желая да получа като „подарък“ нещо от твоето пушкало. Аз ще се скрия зад онези камъни. Пръв ще стрелям аз.

Маги мълчаливо зае своето място. Трогът недоверчиво изглежда Уеб, но като се обърна и забележа бързащите Усмирители, безпрекословно се изкачи на дървото.

Усмирителите се приближаваха мрачно и мълчаливо. Те само външно наподобяваха груби копия на живи същества, а всъщност представляваха обикновени бойни машини.

Уеб залегна на земята и насочи люгера в посоката, откъдето след миг ще се появи първият враг. Ето го! Прицели се в широките гърди и

аха да натисне спусъка, но... се поколеба. Подсъзнанието гръмогласно запротестира: „Не!“ И по никакъв начин не успяваше да се пребори с вътрешния глас.

Усмирителите не са хора, та да играят по правилата. Те не ще изискват и от него да ги спазва. Горилоидни зверове! Не заслужават нищо друго, освен да бъдат застреляни от засада. И все пак не можеше да натисне спусъка.

Раздаде се лек шум. От дървото падна една шишарка. Първият Усмирител удивено погледна нагоре и засече Смиг, който седеше на един клон. „Аха...“, — въздъхна с облекчение Уеб и докато Усмирителят вдигаше оръжието си, той старателно го простреля в сърцето, а след миг пусна и втория куршум в появилия се зад дърветата втори Усмирител. Отгоре се донесе звук, напомнящ писък — заработи излъчвателят на трога. Блестящият лъч се заби в тъмния силует зад дърветата.

Усмирителят, в когото изстреля втория куршум, бе само ранен. Парченцето олово попадна в рамото му, но то не бе достатъчно да спре стокилограмовата планина от мускули, нужно бе нещо значително по-солидно. С вопъл на ярост гигантът се хвърли към Уеб и в движение се прицели с жезъла. Човекът скочи на крака и хвърли безполезния люгер право в лицето на врага. Чу се тъп удар. Горилоидът се заклати. Нов удар го повали на земята.

Но гигантът продължаваше да се съпротивлява, един от яките му крачища се метна нагоре и удари силно Уеб право в сляпото око. Пред зрящите очи затанцуваха звезди и комети. Гората заподскача: Човекът се удържа на крака с усилие на волята и се зае да обработва лежащия противник. Но той ловко се извърна, хвана го и го повали върху себе си. Яките ръце се стегнаха като менгеме. Усещането бе все едно, че е попаднал в гърлото на действащ вулкан. После полетя във въздуха — Усмирителят го отхвърли настрани и се изправи. Уеб се разяри, метна се върху врага, стисна го за гърлото и въпреки жестоките удари не отслабваше мъртвата хватка. Тъмнината го всмука в себе си заедно с болката...

Когато се съвзе, Маги силно го разтърсваше.

— Ръцете, разтвори си ръцете, глупачето ми! — молеше го тя. — Той отдавна е мъртъв!

Уеб успя с усилие да отвори едното си око. Лежеше по гръб и отгоре му тежеше огромното тяло на горилоида. А когато пусна шията му, гнусната муцуна на врага безволно се отпусна надолу.

Маги застана на колене до него.

— Ама че характер имаш! — произнесе тя и Уеб с удивление забеляза, че тя плаче. — Отначало ни заповядва да не стреляме близо до него, после се впуска в ръкопашен бой с най-якия бабаит. Защо не го остави на Смиг? Той щеше да се погрижи за него не по зле от тебе?

Уеб бутна от себе си мъртвото тяло и заопипва собственото си. Не откри нито една счупена кост, което бе просто невероятно, но радостно откритие.

— Смиг ли? — запита той. — Та неговата работа бе толкова много. Да очистите всичките тези горили на вас със Смиг ви е нужно цяло денонощие.

Маги учудено го изгледа.

— Какво значи — всички? — недоумяващо запита тя. — Бяха само четирима. С един се справи Смиг, с още един — аз, а ти с двама.

— Четирима? — не повярва на ушите си Уеб. — Тогава защо... — и се запъна, земята под краката му се разлюля.

Той залитна и се хвана за Маги, която сама едва успя да запази равновесие.

— Спокойно, девойчето ми — каза той.

— Какво беше това?

— Нямам понятие, може би земетресение — предположи Уеб и се огледа. — Не, не е земетресение! — възкликна той и посочи към пустинята, откъдето преди малко бяха избягали. — Погледнете?

Над върховете на елхите се издигаше огромен бял облак и бързо си увеличаваше размерите — стремително се превърна в истинска планина и запълваше цялото небе. Като стигна височина около пет хиляди фута, върхът му започна да се разпълзява, да се разтваря, по подобие на гигантски чадър и на повърхността му избухна изкуствено слънце.

— Може би това е буря? — предположи Маги.

— Много по-лошо, много по-лошо — с труд промълви Уеб и поклати тъжно глава. — Стана поредното изместване на времето. Това, което виждаме, е истински атомен взрив.

Маги изумена зяпна.

— Мръсна работа — каза тя. — Старият главатар на бруклинците понякога ни разправяше за атомните бомби. И не ми се иска да имам нищо общо с тях... Уеб, не ти ли се струва, че изместванията прекалено много зачестиха?

— Така е, и ако не греша, съвсем не са случайни. Според мен отрядът усмирители се състоеше поне от петнадесетина парчета. Запомнете го и се съобразявайте с това.

Каза тези думи и загрижено разтърка челото си. Събитията следваха едно след друго и се наслояваха. Усещаше лека отчужденост, сякаш всичко, ставащо с него, е някак си далечно и нереално. С труд си събра мислите и продължи:

— Мисля, че останалите Усмирители са се насочили право към Хрончо. Те ще се постараят да го спрат, нали им пречи на работата с апаратурата за времето, но за това ще им се наложи да се понапрегнат.

— Да се понапрегнат ли? — повтори като папагал Маги. — А какво ще стане с нас?

. — Там е разковничето — кимна Уеб. — Засега още не съм уверен, но ми се струва, че частите на времето ще се размесват, докато продължава работата над Хрончо. Но когато се справят с него, частите ще се върнат в своето време, колкото и да е далече. Това място не изглежда зле, но представете си, че завинаги останем в тази златиста гора или безводна пустиня?

— Престани! — възкликна Маги. — Не желая да слушам това. Какво да правим?

— Какво да правим ли? — мрачно се отзова Уеб. — Трябва да намерим Хрончо и колкото по-бързо, толкова по-добре.

В небето, където се разпадаше атомната гъба, се появиха множество тъмни точки, виеха се загадъчно, правеха сложни фигури, докато накрая една от тях не се понесе към земята и остави след себе си пухкава димна опашка. Уеб се досети, че наблюдава въздушен бой над града, който преди малко бе подложен на атомна бомбардировка... Но изведнъж и самолетите, и гъбата изчезнаха. Мястото им зае прозрачно синьо небе. Мозъкът му отказваше да възприеме видяното.

— Само Бог знае какво пък е това — прошепна той. — Изглежда там е много студено.

— Там пък струва ми се, е много горещо — прекъсна го Маги и посочи вдясно.

На това място небето придоби меден оттенък и се покри с кълба виещ се дим.

— Като че ли горски пожар?

— Може и да е пожар, но по-вероятно е ад — кратко отговори Уеб. — За нас няма никаква разлика. Да не губим напразно време. Да вървим — след тези думи се спря. — Чувате ли? — и на висок глас повтори: — Чувате ли?! — от което нямаше никаква нужда.

Съвсем наблизко се раздаде рев, приличащ на грохота на локомотив, изпълнен докрай с първобитна ярост и направо биещ по тъпанчетата. Гигантското същество се носеше към тях направо през гората, без да подбира пътя си. Ревът се повтори. Приближаваше се нещо грамадно, с циклопски размери, ужасен външен вид и с височина поне десетина метра. То разтвори огромната си паст и на червения пламък пробляснаха несъразмерно големи зъби.

„Тиранозавър“ — изплува някъде от глъбините на паметта на Хилдрът, а Смиг извика от ужас и застина като вкаменен.

— Замълчете! — просъска Уеб, въпреки че никой, дори Маги, не произнесе нито дума повече. — Може да не ни забележи. — Тази надежда умря, преди да се роди.

Маги инстинктивно измъкна пистолета от пояса. Гигантският гущер долови това движение и главата му се извърна към тях, дребните зелени очички, изпълнени докрай с бяс, се впиха в хората. Чудовището набра скорост и се нахвърли върху появилата се плячка.

Мощният пистолет на Маги прогърмя два пъти и изстрелите разпръснаха храстите на няколко ярда от главата на чудовището. Смиг продължаваше да бъде неподвижен и да стиска безпомощно пушката си. Уеб трескаво манипулираше с жезъла на Усмирителите, въртеше лукообразната ръкохватка и се проклинаше, че не намери по-рано време да изучи това оръжие. Неочаквано краят на жезъла изпусна електрически заряд, който се понесе към животното и попадна в хълбока му. Тиранозавърът бе хвърлен върху стволите на дърветата. Задните му лапи се разтвориха, а предните безразборно заудряха въздуха. Раздаде се такъв вопъл, сякаш хиляди сирени бяха полудели. След като Уеб съобрази как действа жезълът, пусна още един заряд в гущера и после се провикна:

— Да бягаме!

Приятелите му се хвърлиха към просеката и накрая и се спряха, държейки готово оръжието си. Те чуваха как агонизирацията тиранозавър мачка дърветата около себе си. Гигантските елхи се разлюляваха като перца на вятър, ревът бе като от стадо лъвови сред арената на Колизея.

— Бедното същество — въздъхна Маги. — Аз разбирам, че нищо хубаво не ни очакваше, но зрелището беше така мъчително...

Уеб се съгласи и кимна, докато Смиг ги изгледа изумен.

— Какво ви става, надземници? — попита той. — Стана ви мъчно за тази гадина? Уф, колко сте мекоко сърдечни! — направи презрителна гримаса и се обърна. Но веднага очите му се разшириха от удивление, а тънката ръка се стрелна към излъчвателя на пояса.

В същия миг Уеб чу стъпки зад гърба си и видя извиващата се нишка на синьобял пламък. Зарева от изумление и гняв. В гората поляните са стотици, какъв дявол го накара да избере тъкмо тази, на която Усмирителите ремонтираха Хрончо! Той се обърна да посрещне опасността с открито лице, но беше прекалено късно!

Дузина чудовища с изопачен човешки вид тичаха към него с насочени жезли, а в свободните им лапи се подмъташе плъзгавата синкава лента, с подобна на която бяха вързали Рон Дайнин. Уеб се опита да избяга, но не беше достатъчно ловък. Краят на лентата се залепи за ръката му и предизвика усещане на докосване на сух лед. После лентата стремително се обви около тялото му, силно стегна ставите, когато се помъчи да докопа своя жезъл, втора лента го обви, трета...

Скоро той бе стегнат като пеленаче и като се заклати, падна на земята. Двамата му спътници също бяха завързани, а Маги гледаше към него и в очите ѝ не се четеше нищо.

СЪЕДИНЕНОТО ВРЕМЕ

Безпомощният Уеб лежеше в подножието на едно хълмче близо до Хрончо. Някъде наблизко, както предполагаше, се намираха Маги и Смиг, но не можеше да помръдне и да ги види. Повика ги, но вместо отговор, се чу виенето на вятъра.

Усмирителите не му обръщаха внимание. Като гигантски марионетки, направлявани от невидима ръка, те се суетяха около сияещия корпус, нагласяваха различни механизми и ги насочваха към Хрончо. Така работеха почти час и слънцето започваше да залязва, осветявайки в небето нежните перести облачета. Изместванията във времето непрекъснато се ускоряваха и ускоряваха. От мястото си плененият Уеб виждаше небеса с разнообразни цветове и оттенъци — тропически, технологически, изпълнени с бръмчащи апарати, дори безмълвни, чиято шир не се пресичаше и от птици. Веднъж над него увисна червеникава луна с назъбени краища и — сърцераздирателен миг — на фона на далечния хоризонт пробягаха върховете на грамадни здания, небостъргачите на родния му Ню Йорк!

Границата, която не пресичаха изместванията на времето, явно бе крайт на поляната. Изглежда енергията, която излъчваше Хрончо, предизвикваше изменения на незначително разстояние. Но се забелязваше, че тази граница постепенно се приближава. На фона на редките елхови дървета пробягваха фантастични сцени: огромни кули от черен лед, блестящи коли, носещи се по разкошни магистрали, безжизнени пясъчни равнини, гигантски морски вълни, но всеки път картината възникваше все по-близо и по-близо.

— Ти трябва да побързаш, Уеб!

Гласът се раздаде някъде до него, Уеб настръхна. Той не принадлежеше нито на Усмирител, нито на Маги, нито на Смиг. Нима...

— Рон, ти ли си? — избърбори прегракнало Уеб. — РОН!

— Прав си, Уеб! Моля те само, говори тихичко.

Говори без думи!

— Значи — стисна Уеб устни и заговори беззвучно — аз съм бил прав, когато чувствувах, че ме зовеш?

— Разбира се, Уеб. Казах ти, че ще се заселя в мозъка ти. Но ще ми бъде трудно да се свържа с тебе. Това напомня, как да го кажа... като да учиш да управляваш ракета. В кабината си, приборите са на мястото си, апаратът е готов за полет и ти започваш да се учиш. И аз се научих! Понякога успях да се появя, веднъж дори съумях да взема властта над тялото ти, когато ми се наложи...

— Това в града ли стана, когато отмъкнах този предмет?

— Тогава. И още няколко пъти. Аз, отчасти съм... — гласът му за миг се прекъсна, — отговорен за това, че целуна девойката, там, в пустинята. Сигурно това ти би направил и сам. А сега, слушай, времето е скъпо, Усмирителите скоро ще укротят Хрончо. Удаде ли им се, за нас всичко е загубено. Те ще се свържат с времето си и тогава не ни остават никакви шансове да победим. Но те са глупави, въпреки че владеят мощна наука. Докато са предоставени сами на себе си, докато не ги ръководи истински разум, който сега е на милиони години оттук, все още можем да се надяваме.

Надежда изпълни Уеб, но той се опита да я разруши с помощта на логиката.

— Рон — произнесе отчаяно, — ти не знаеш всичко! Аз така съм завързан, че не мога да помръдна, но дори да се освободя, те са осем, а аз сам. Те са до един въоръжени.

— В случая оръжието няма значение. Дори да убиеш Усмирителите, няма да ни помогне. Докато съществуват телата им, може да се проследи къде във времето се намират.

— Тогава какво ще правим?

— Довери ми се, Уеб — високопарно произнесе гласът. — Аз трябва временно да завладея твоето тяло. Бъди така любезен и не се съпротивлявай.

Уеб се отпусна и усети как в мозъка му се разпространява вълна на странно онемяване, сякаш през отвор в черепа му „наливаха“ гъста сладка течност. Тя го успокояваше, обезволяваше, но не приспиваше. Пръстите му машинално се сгънаха и размърдаха. Самостоятелно, без негово участие, размърда пръстите на краката. После мускулите се напрегнаха и отпуснаха. Рон преценяваше възможностите да управлява тялото му.

— Между другото, Уеб, ти не си разбрал досега най-важното — въжетата са живи. Да, става дума за тези ленти, които те стягат така силно. Те представляват примитивна форма на електрически живот и притежават единствен закрепен рефлекс да се обвиват около всичко, което се съпротивлява. Ако успееш напълно да се отпуснеш и останеш в това състояние няколко минути, те постепенно ще те отпуснат. Тогава ти просто, но много внимателно, ще ги свалиш от себе си, предупреждавам те още веднъж, внимателно, и ще си свободен!

Очите на Уеб се опулиха при вида на собствената му ръка, която бавно се повдигна и допря студените ленти, намотани около тялото му. Тя с лекота ги свали и захвърли настрана.

— Боже господи! — пламенно произнесе Уеб. За свой ужас усети как краката му го отделят от земята, със скок го изправят и той вече бяга през глава право към Хрончо и мотаещите се край него Усмирители. Чу как гърлото му изригва пакет от непонятни фрази, които изглежда бяха на изопачения английски, с който горилоидите си приказваха. Още почувствува, че тялото му се навежда, ръцете му събират купчина камъни и започва да ги хвърля по занемелите Усмирители. А после разбра, че бяга към края на поляната.

Не се движеше прекалено уверено, понякога се спъваше, изглежда Рон все още не можеше да управлява свободно чуждото тяло. Зад гърба му отекна тропотът на преследвачите. В дървото отдясно попадна електрически заряд. Но не се реши да се обърне назад и да погледне какво става на поляната.

След миг се оказа под закрилата на дърветата и още повече ускори ход. Но зад един дънер все пак се спря и се заслуша. По лицата на преследващите го усмирители бе застинал комическият израз на пълно удивление. Отново се зае да бяга, а в главата прозвуча спокойният глас на Рон:

— Те се приближават. Макар и не много бързо. Сега слушай внимателно!

Уеб виждаше как бягащото му тяло се провира през храстите, как над него избухват празничните салюти на електрическите разряди, опита да се изтръгне от плашещия го транс, в който го удържаше досега Рон. Но не успя или по-точно казано, не се осмели да напегне достатъчно силите си. Напълно разбираше от кого зависи всичко.

— Аз съм готов! — потвърди той.

— Прекрасно! В дадения момент зоната пулсира и се сменя много бързо. Цикълът е постоянен и затворен. Дълго се взирах в него и струва ми се, че реших задачата. Но за съжаление не съм в състояние да управлявам тялото ти с нужната скорост. Затова ти връщам контрола върху него.

— Благодаря ти, какво трябва сега да правя? — запита Уеб и продължи да бяга, като безпомощно наблюдаваше как край него преминават дървета и храсти.

— Ти трябва да се приближиш към района на изменящите се зони. Бягай и не спирай. Скачай в съседната част, но не повече от половин минута, а още по-добре само няколко секунди. Измини пълен кръг, така че да пресечеш няколко сегмента, и се връщай обратно при Хрончо. Разбра ли?

— Да, но...

— Не спори! Няма време! Краят на първата част е право пред тебе. Завий после надясно и помни, че трябва бързо да изскочиш от него! Разбра ли? Прекрасно, приемай тялото си!

В главата на Уеб нещо трепна и тялото му отново оживя. Клоните, които до преди миг наблюдаваше като страничен наблюдател, изведнъж придобиха сила и немилосърдно го заудряха по лицето. Провирайки се през храстите, той разсичаше бодливата им хватка и чувствуваше, че дробовете му са обхванати от огъня на продължителното бягане. Дишайки тежко, рискува и се огледа. Усмирители се носеха след него, като бяха прибрали жезлите си в кобурите. Сега те бързо го настигаха. С пълна скорост Хилдърт налетя на дебела елха, тръсна глава, съвзе се и заобиколи дънера... И се вмъкна в непроницаема нощ. Въздухът бе необикновено студен, под краката му зашляпа нещо меко и податливо, съвсем не приличащо на елхова настилка от изпадали иглички. Гъстата тъмнина го скри от настигащите го Усмирители. Зави надясно и усили ход. Отпред възникна слабо светене. Уеб изкачи някакъв каменен хълм, спъна се и падна. Изправи се с усилие от топлите камъни и побягна, като с мъка преодоляваше неравностите. Над главата му бе надвиснало синьо небе, изпълнено с ярки и големи звезди. Поиска му се да спре и да ги съзерцава, но нямаше време, защото отпред отново се показва гора... Но не тази, в която започна преследването. Влетя в него и веднага затъна до глезените в топла рядка кал. Заплете се в стеблата на дълги и тънки

растения, а пространството наоколо се изпълни със странни звуци. Всеки мускул на тялото протестираше против непосилното физическо натоварване, но той упорито продължаваше...

— А сега — прозвуча в главата му тихият глас и затрепера от едва сдържано вълнение, — тръгни надясно и бягай обратно назад към Хрончо. Побързай!

Уеб застана, изруга и с труд се постара да изпълни заповедта на Рон сякаш от столетия се провираше през лианите и топлата тиня. Накрая усети твърда почва под краката си и излетя на поляната, където стоеше Хрончо, изправен в цялото си сияйно великолепие, заобиколен от пръстена механизми, захвърлени от Усмирителите. Кракът му се закачи за някакъв корен и той се просна по лице на земята и не изпита никакво желание да се изправи.

— Всичко е наред, Уеб! — успокои го гласът. — Ние спечелихме! Погледни!

Дишайки тежко и с отворена уста, Уеб повдигна глава и погледна машината на времето. Приборите край него бучаха и трептяха, набираха мощност. Цветът на Хрончо постепенно се изменяше. Бледото бисерно светене се сгъсти и стана аленочервено. После избухна и с грохот изчезна. А небето, накъдето и да погледнеш, стана привичното познато небе, като никога друг път родно и осеяно със звезди, облачета, вместо призрачните кули и непознатите летателни апарати.

Разкъсаната тъкан на времето отново се сля в едно цяло.

— Къде са те? — запита Уеб.

— Кои? Усмирителите ли? — иронично запита Рон. — Те сега са разпръснати в различни епохи и ги разделят милиони години. Няма причина за безпокойство, Уеб! Свършено е с тях, особено ако отчетем, че някои от тези епохи не са прекалено дружелюбни и гостоприемни.

Уеб се изправи на крака и пое дълбоко въздух. Луната освети две фигури, които лежаха завързани на земята. Маги и Смиг. Той се отправи към тях. Гласът на Рон продължаваше да звучи в мозъка му.

— Ние не бихме могли да ги победим в открита схватка, където силата надвива. Затова ни се наложи да ги надхитряваме. Ако те не бяха последвали след тебе или... след мене... или след нас, тогава бихме претърпели поражение. Но те ни подгониха. А, ето и девойката!

— Маги! — Уеб се наклони над нея и възкликна със страх в гласа: — Маги, какво ти е?

— Те са парализирани, Уеб — отговори му спокойно Рон. — Но бързо ще им мине, ако ми подадеш ръката си.

Уеб мълчаливо се съгласи, ръката му занемя, после се изправи по заповедта на чуждата воля и пръстите и докоснаха шията на момичето. Те бързо откриха необходимата точка, където нервните краища излизат под кожата, и се заеха ловко да я масажират. Маги се размърда и въздъхна.

— След минута ще дойде на себе си — произнесе Рон.

— Усмирителите бяха решили да ги премахнат. Мисля, че щяха да ги оставят тук да умират. Естествено ти имаш други планове за тях!

— Мога да се закълна, че е така — каза Уеб и се обърна към крехкото телце на Смиг. — Какво ще стане с тях?

— Дай ми още един път ръката си — и докато пръстите натискаха нужното място на шията на Смиг, гласът на Рон произнесе: — Знаеш ли, това човече ми е много интересно. Народът му е предшественик на моя. Във войната между гражданите и трогите. Победиха именно трогите. Човечеството на моето време произлиза от тях. Когато гражданите те обследваха в лабораторията, аз разбрах, че те са абсолютно прави, когато те нарекоха трог. Та моето съзнание неотделимо присъствуваше в твоето. А мозъкът ми е мозък на трог, макар и повече развит.

— За минутка само — прекъсна го Уеб. — Искам да те запитам за нещо, Рон. Ти си ми много симпатичен и не искам да те обидя... Но ми се иска да знам през цялото ли време ще бъдеш в мозъка ми?

Настъпи мълчание, след което отново зазвуча гласът на Рон, спокоен и дружелюбен.

— Разбирам за какво мислиш, Уеб — каза той. — Но... не трябва да се боиш, аз ще се потопя дълбоко в твоя мозък, където нито ще чувам, нито ще виждам, нито ще чувствавам, докато не ме повикаш и само в този случай ще се върна. Ти имаш в себе си контролера от града. Монтирай го в машината на времето. Сам ще се справиш. И тогава, Уеб, времето е на твое разположение!

Маги неспокойно се размърда, сякаш се събуждаше от дълбок сън. Уеб се приближи до нея и я прегърна. — Всичко е наред, Рон — каза той. — Ти ме разбираш, нали? Нали?

Отговор не последва, но в дълбините на съзнанието прозвуча тих сподавен смях.

— Уеб се усмихна и каза високо: — Просто искам да бъда уверен, че когато целувам Маги, това е само моя идея.

Някой за последен път захихика тихо и много-много далече.

А после настъпи тишина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.